

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2016/C 068/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2016/C 068/02	Sprawa C-454/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles – Belgia) – Proximus SA, dawniej Belgacom SA/Commune d’Etterbeek (Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuły 12 i 13 — Opłaty administracyjne — Opłata za prawo instalowania urządzeń — Zakres stosowania — Uregulowania gminne — Opłata od anten telefonii ruchomej)	2
---------------	---	---

2016/C 068/03	Sprawa C-517/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur – Belgia) – Proximus SA, dawniej Belgacom SA, który wstąpił w miejsce Belgacom Mobile SA/Province de Namur (Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 97/13/WE — Artykuły 4 i 11 — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuł 6 — Wymogi związane z ogólnym zezwoleniem i prawami użytkownika radiowych częstotliwości i numerów oraz szczegółowe obowiązki — Artykuł 13 — Opłata za prawo instalowania urządzeń — Zakres stosowania — Uregulowania prowincjonalne — Opłata od słupów lub urządzeń nadawczo-odbiorczych sieci telefonii ruchomej)	3
---------------	--	---

2016/C 068/04	Sprawy połączone C-25/14 i C-26/14: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Union des syndicats de l'immobilier (UNIS)/Ministre du travail, de l'emploi, de la formation professionnelle et du dialogue social, Syndicat national des résidences de tourisme (SNRT) i in. (C-25/14), Beaudout Père et Fils SARL/Ministre du Travail, de l'Emploi et de la Formation professionnelle et du Dialogue social, Confédération nationale de la boulangerie et boulangerie-pâtisserie française, Fédération générale agro-alimentaire – CFDT i in. (C-26/14) (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 56 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Zasady równego traktowania i niedyskryminacji — Obowiązek przejrzystości — Zakres tego obowiązku — Krajowe porozumienia zbiorowe — System ochrony socjalnej uzupełniający względem systemu ogólnego — Wyznaczenie przez partnerów społecznych jednego ubezpieczyciela odpowiedzialnego za zarządzanie tym systemem — Objęcie tym systemem wszystkich pracowników najemnych i pracodawców branży objętej zarządzeniem ministerialnym — Ograniczenie w czasie skutków orzeczenia wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości w trybie prejudycjalnym)	3
2016/C 068/05	Sprawy połączone od C-132/14 do C-136/14: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2015 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej [Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (WE) nr 1385/2013 — Dyrektywa 2013/62/UE — Dyrektywa 2013/64/UE — Podstawa prawna — Artykuł 349 TFUE — Najbardziej oddalone regiony Unii Europejskiej — Zmiana statusu Majotty względem Unii Europejskiej]	4
2016/C 068/06	Sprawa C-157/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Neptune Distribution SNC/Ministre de l'Économie et des Finances [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Dyrektywa 2009/54/WE — Artykuł 11 ust. 1 i art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Ochrona konsumenta — Oświadczenia żywieniowe i zdrowotne — Naturalne wody mineralne — Zawartość sodu lub soli — Obliczanie — Chlorek sodu (sól kuchenna) lub łączna ilość sodu — Wolność wypowiedzi i informacji — Wolność prowadzenia działalności gospodarczej]	5
2016/C 068/07	Sprawa C-180/14: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. – Komisja Europejska/ Republika Grecka (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/88/WE — Organizacja czasu pracy — Odpoczynek dobowy — Odpoczynek tygodniowy — Maksymalny tygodniowy wymiar czasu pracy)	6
2016/C 068/08	Sprawa C-239/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Liège – Belgia) – Abdoulaye Amadou Tall/Centre public d'action sociale de Huy (Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2005/85/WE — Minimalne normy dotyczące procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich — Artykuł 39 — Prawo do skutecznego środka prawnego — Wielokrotne wnioski o udzielenie azylu — Brak skutku zawieszającego skargi na decyzję właściwego organu krajowego o pozostawieniu bez rozpatrzenia kolejnego wniosku o udzielenie azylu — Ochrona socjalna — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 19 ust. 2 — Artykuł 47)	6
2016/C 068/09	Sprawy połączone C-250/14 i C-289/14: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d'État – Francja) – Air France-KLM, dawniej Air France (C-250/14), Hopl-Brit Air SAS, dawniej Brit Air (C-289/14)/Ministère des Finances et des Comptes publics (Podatek od wartości dodanej — Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego i wymagalność — Transport lotniczy — Kupiony, lecz niewykorzystany bilet — Wykonywanie usługi przewozu — Wystawienie biletu — Moment zapłaty podatku)	7
2016/C 068/10	Sprawa C-293/13: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Gebhart Hiebler/Walter Schlagbauer (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2006/123/WE — Przedmiotowy zakres zastosowania — Działalność związana z wykonywaniem władzy publicznej — Zawód kominiarza — Zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” — Ograniczenie terytorialne zezwolenia na prowadzenie działalności kominiarskiej — Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym — Konieczność — Proporcjonalność)	8
2016/C 068/11	Sprawa C-297/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Rüdiger Hobohm/Benedikt Kampik Ltd & Co. KG, Benedikt Aloysius Kampik, Mar Mediterraneo Werbe- und Vertriebsgesellschaft für Immobilien SL [Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach umów zawieranych z konsumentami — Artykuł 15 ust. 1 lit. c) i art. 16 ust. 1 — Pojęcie działalności gospodarczej lub zawodowej „kierowanej do” państwa członkowskiego miejsca zamieszkania konsumenta — Umowa o prowadzenie spraw służąca urzeczywistnieniu celu gospodarczego realizowanego na podstawie umowy pośrednictwa uprzednio zawartej w ramach działalności gospodarczej lub zawodowej „kierowanej do” państwa członkowskiego miejsca zamieszkania konsumenta — Ścisły związek]	9

2016/C 068/12	Sprawa C-300/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – Imtech Marine Belgium NV/Radio Hellenic SA (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 — Europejski tytuł egzekucyjny dla roszczeń bezspornych — Warunki nadania zaświadczenia — Prawa dłużnika — Kontrola orzeczenia)	9
2016/C 068/13	Sprawa C-330/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Gergely Szemerey/Miniszterelnökséget vezető miniszter, która wstąpiła w prawa Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve [Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka rolna — Środki wsparcia rozwoju obszarów wiejskich — Płatności rolnośrodowiskowe — Rozporządzenie (WE) nr 1122/2009 — Artykuły 23 i 58 — Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 — Rozporządzenie (WE) nr 1975/2006 — Pomoc ze względu na uprawę rzadkich gatunków roślin — Wniosek o płatność — Treść — Wymóg przedstawienia świadectwa — Sankcje w wypadku nieprzedstawienia świadectwa] .	10
2016/C 068/14	Sprawa C-333/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session (Scotland) – Zjednoczone Królestwo] – Scotch Whisky Association i in./The Lord Advocate, The Advocate General for Scotland [Odesłanie prejudycjalne — Wspólna organizacja rynków produktów rolnych — Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 — Swobodny przepływ towarów — Artykuł 34 TFUE — Ograniczenia ilościowe — Środki o skutku równoważnym — Cena minimalna napojów alkoholowych obliczana na podstawie zawartości alkoholu w produkcji — Uzasadnienie — Artykuł 36 TFUE — Ochrona zdrowia i życia ludzi — Ocena sądu krajowego]	11
2016/C 068/15	Sprawa C-342/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – X-Steuerberatungsgesellschaft/Finanzamt Hannover-Nord (Odesłanie prejudycjalne — Uznawanie kwalifikacji zawodowych — Dyrektywa 2005/36/WE — Artykuł 5 — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 2006/123/WE — Artykuł 16 i art. 17 pkt 6 — Artykuł 56 TFUE — Spółka doradztwa podatkowego mająca siedzibę w państwie członkowskim i świadcząca usługi w innym państwie członkowskim — Przepisy państwa członkowskiego wymagające rejestracji i uznania spółek doradztwa podatkowego)	12
2016/C 068/16	Sprawa C-371/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – APEX GmbH Internationale Spedition/Hauptzollamt Hamburg-Stadt (Odesłanie prejudycjalne — Polityka handlowa — Dumping — Gazowe jednorazowe zapalniczki kieszonkowe działające na krzemień — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 11 ust. 2 — Wygaśnięcie — Artykuł 13 — Obchodzenie środków — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 260/2013 — Okres ważności — Rozszerzenie cła antydumpingowego do dnia, w którym nie obowiązuje już rozporządzenie, którym zostało ono ustanowione — Zmiana struktury handlu)	13
2016/C 068/17	Sprawa C-388/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln – Niemcy) – Timac Agro Deutschland GmbH/Finanzamt Sankt Augustin (Odesłanie prejudycjalne — Prawo podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Swoboda przedsiębiorczości — Stałe przedsiębiorstwo nierezydenta — Zapobieganie podwójnemu opodatkowaniu poprzez zwolnienie dochodów stałego zakładu niebędącego rezydentem — Uwzględnienie strat poniesionych przez stałe przedsiębiorstwo — Doliczenie odliczonych uprzednio strat w przypadku zbycia zakładu niebędącego rezydentem — Ostateczne straty)	14
2016/C 068/18	Sprawa C-402/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Athinon – Grecja) – Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE/Elliniko Dimosio (Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przepływu towarów — Przepisy podatkowe — Podatki wewnętrzne — Cła o charakterze fiskalnym — Opłaty o skutku równoważnym — Formalności przy przekraczaniu granic — Artykuł 30 TFUE — Artykuł 110 TFUE — Dyrektywa 92/12/EWG — Artykuł 3 ust. 3 — Dyrektywa 2008/118/WE — Artykuł 1 ust. 3 — Brak transpozycji do prawa krajowego — Bezpośrednia skuteczność — Pobór opłat od pojazdów samochodowych w chwili ich przywozu na terytorium państwa członkowskiego — Opłata związana z rejestracją i ewentualnym dopuszczeniem pojazdu do ruchu — Odmowa zwrotu opłaty w przypadku braku rejestracji pojazdu)	15

2016/C 068/19	Sprawa C-407/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 1 de Córdoba – Hiszpania) – María Auxiliadora Arjona Camacho/Securitas Seguridad España SA (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy — Dyskryminujące zwolnienie — Artykuł 18 — Naprawienie rzeczywiście poniesionej szkody — Odstraszający charakter — Artykuł 25 — Sankcje — Odszkodowanie o charakterze sankcji)	15
2016/C 068/20	Sprawa C-419/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – WebMindLicenses kft/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság [Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 2, 24, 43, 250 i 273 — Miejsce świadczenia usług świadczonych drogą elektroniczną — Określenie tego miejsca za pomocą sztucznej konstrukcji w oderwaniu od rzeczywistości gospodarczej — Nadużycie prawa — Rozporządzenie (UE) nr 904/2010 — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 7, 8, 41, 47, 48, art. 51 ust. 1, art. 52 ust. 1 i 3 — Prawo do obrony — Prawo do bycia wysłuchanym — Wykorzystanie przez organ podatkowy dowodów uzyskanych w ramach równoległe prowadzonego i niezakończonego postępowania karnego bez wiedzy podatnika — Przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych oraz przejęcie korespondencji elektronicznej]	16
2016/C 068/21	Sprawa C-595/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Zastąpienie zaskarżonej decyzji w trakcie postępowania — Przedmiot skargi — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Poddanie nowej substancji psychoaktywnej środkom kontroli — Właściwe ramy prawne w związku z wejściem w życie traktatu z Lizbony — Przepisy przejściowe — Konsultacja z Parlamentem Europejskim)	18
2016/C 068/22	Sprawa C-605/14: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – Virpi Komu; Hanna Ruotsalainen; Ritva Komu/Pekka Komu; Jelena Komu [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Zakres stosowania — Jurysdykcja wyłączna — Artykuł 22 pkt 1 — Spory, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach — Pojęcie — Żądanie zniesienia współwłasności nieruchomości poprzez sprzedaż]	18
2016/C 068/23	Sprawa C-58/15: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof – Niemcy) – Firma Theodor Pfister/Landkreis Main-Spessart [Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Inspekcje sanitarne — Urzędowe kontrole pasz i żywności — Finansowanie kontroli — Opłaty za inspekcje związane z ubojem — Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 — Dyrektywa 85/73/EWG — Możliwość pobrania kwoty pokrywającej faktyczne koszty inspekcji, wyższej niż kwoty opłat przewidzianych przez tę dyrektywę]	19
2016/C 068/24	Sprawa C-580/14: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Sandra Bitter jako syndyk masy upadłości Ziegelwerk Höxter GmbH/Bundesrepublik Deutschland (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Kara z tytułu przekroczenia emisji — Proporcjonalność)	19
2016/C 068/25	Sprawa C-352/15 P: Odwołanie wniesione w dniu 12 maja 2015 r. przez Edward Guję od postanowienia Sądu (drugiej izby) z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie T-823/14, Guja/Polska	20
2016/C 068/26	Sprawa C-357/15: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2015 r. – Komisja/Słowenia	20

2016/C 068/27	Sprawa C-614/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Craiova (Rumunia) w dniu 20 listopada 2015 r. – Rodica Popescu/Direcția Sanitar Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor Gorj	21
2016/C 068/28	Sprawa C-631/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo de Oviedo (Hiszpania) w dniu 27 listopada 2015 r. – Carlos Álvarez Santirso/Consejería de Educación, Cultura y Deporte del Principado de Asturias	21
2016/C 068/29	Sprawa C-632/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 30 listopada 2015 r. – Costin Popescu/Guvernul României, Ministerul Afacerilor Interne, Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor, Direcția Rutieră, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor	22
2016/C 068/30	Sprawa C-642/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-211/14 Toni Klement/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 2 grudnia 2015 r.	22
2016/C 068/31	Sprawa C-668/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 14 grudnia 2015 r. – Jyske Finans A/S/Ligebehandlingsnævnet, działająca w imieniu Ismara Huskica	23
2016/C 068/32	Sprawa C-687/15: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej	24

Sąd

2016/C 068/33	Sprawa T-512/12: Wyrok Sądu z dnia 10 grudnia 2015 r. – Front Polisario/Rada (Stosunki zewnętrzne — Porozumienie w formie wymiany listów między Unią a Marokiem — Wzajemna liberalizacja w odniesieniu do produktów rolnych, przetworzonych produktów rolnych oraz ryb i produktów rybołówstwa — Stosowanie porozumienia do Sahary Zachodniej — Front Polisario — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zdolność procesowa — Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Zgodność z prawem międzynarodowym — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony)	26
2016/C 068/34	Sprawa T-379/14: Postanowienie Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Universal Music/OHIM – Yello Strom (Yellow Lounge) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	26
2016/C 068/35	Sprawa T-534/14: Postanowienie Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Murnauer Markenvertrieb/OHIM – Bach Flower Remedies (MURNAUERS Bachblüten) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	27
2016/C 068/36	Sprawa T-850/14: Postanowienie Sądu z dnia 18 grudnia 2015 r. – CompuGroup Medical/OHIM – Schatteiner (SAM) (Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólnotowy znak towarowy — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Doręczenie decyzji izby odwoławczej na koncie elektronicznym w OHIM przedstawiciela skarżącego — Przekroczenie terminu — Brak siły wyższej lub nieprzewidywalnych okoliczności — Oczywista niedopuszczalność)	28
2016/C 068/37	Sprawa T-357/15 P: Postanowienie Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Garcia Minguez/Komisja [Odwołanie — Służba publiczna — Zatrudnienie — Konkurs wewnętrzny Komisji, w którym może startować personel tymczasowy tej instytucji — Niedopuszczenie członka personelu tymczasowego agencji wykonawczej — Artykuł 29 ust. 1 lit. b) regulaminu pracowniczego — Równość traktowania — Odwołanie oczywiście pozbawione podstawy prawnej]	28

2016/C 068/38	Sprawa T-627/15: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2015 r. – Frame/OHIM – Bianca-Moden (BIANCALUNA)	29
2016/C 068/39	Sprawa T-702/15: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – BikeWorld/Komisja	30
2016/C 068/40	Sprawa T-704/15: Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2015 r. – Micula i in./Komisja	30
2016/C 068/41	Sprawa T-721/15: Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2015 r. – BASF/OHIM – Evonik Industries (DINCH)	32
2016/C 068/42	Sprawa T-724/15: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2015 r. – Verband der Bayerischen Privaten Milchwirtschaft/Komisja	33
2016/C 068/43	Sprawa T-725/15: Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2015 r. – Chemtura Netherlands/EFSA	33
2016/C 068/44	Sprawa T-731/15: Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2015 r. – Klyuyev/Rada	34
2016/C 068/45	Sprawa T-733/15: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2015 r. – Republika Portugalska/Komisja	35
2016/C 068/46	Sprawa T-734/15 P: Odwołanie wniesione w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 6 października 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-119/14 FE/Komisja	36
2016/C 068/47	Sprawa T-735/15: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2015 r. – The Art Company B & S/OHIM – Manifatture Daddato i Laurora (SHOP ART)	37
2016/C 068/48	Sprawa T-741/15: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2015 r. – British Aggregates i in./Komisja	38
2016/C 068/49	Sprawa T-749/15: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – Nausicaa Anadyomène i Banque d'Escompte/EBC	39
2016/C 068/50	Sprawa T-751/15: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – Contact Software/Komisja	39
2016/C 068/51	Sprawa T-752/15: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – European Dynamics Luxembourg przeciwko Evropaiki Dynamiki/Komisja	40
2016/C 068/52	Sprawa T-757/15: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – Facebook/OHIM – Brand IP Licensing (lovebook)	41
2016/C 068/53	Sprawa T-758/15: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 – EDF Toruń przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA)	42
2016/C 068/54	Sprawa T-761/15: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2015 r. – Sogepa/Komisja	43
2016/C 068/55	Sprawa T-764/15: Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2015 r. – Deutsche Lufthansa/Komisja	43
2016/C 068/56	Sprawa T-765/15: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2015 r. – BelTechExport/Rada	44

Sąd do spraw Służby Publicznej

2016/C 068/57	Sprawa F-143/15: Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2015 r. – ZZ/Parlament	45
2016/C 068/58	Sprawa F-146/15: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2015 r. – ZZ/Parlament	45
2016/C 068/59	Sprawa F-147/15: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. – ZZ/Parlament	46
2016/C 068/60	Sprawa F-149/15: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – ZZ/Komisja	46
2016/C 068/61	Sprawa F-108/15: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 stycznia 2016 r. – Vermoesen i Herkens/Komisja	47

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2016/C 068/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 59 z 15.2.2016

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 48 z 8.2.2016

Dz.U. C 38 z 1.2.2016

Dz.U. C 27 z 25.1.2016

Dz.U. C 16 z 18.1.2016

Dz.U. C 7 z 11.1.2016

Dz.U. C 429 z 21.12.2015

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles – Belgia) – Proximus SA, dawniej Belgacom SA/Commune d’Etterbeek

(Sprawa C-454/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuły 12 i 13 — Opłaty administracyjne — Opłata za prawo instalowania urządzeń — Zakres stosowania — Uregulowania gminne — Opłata od anten telefonii ruchomej)

(2016/C 068/02)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Proximus SA, dawniej Belgacom SA

Strona pozwana: Commune d’Etterbeek

Sentencja

Artykuły 12 i 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by opłata taka jak opłata sporna w postępowaniu głównym została nałożona na każdą osobę fizyczną lub prawną będącą podmiotem prawa rzeczowego lub prawa użytkowania anteny telefonii ruchomej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 26.10.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur – Belgia) – Proximus SA, dawniej Belgacom SA, który wstąpił w miejsce Belgacom Mobile SA/Province de Namur

(Sprawa C-517/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 97/13/WE — Artykuły 4 i 11 — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuł 6 — Wymogi związane z ogólnym zezwoleniem i prawami użytkownika radiowych częstotliwości i numerów oraz szczegółowe obowiązki — Artykuł 13 — Opłata za prawo instalowania urządzeń — Zakres stosowania — Uregulowania prowincjonalne — Opłata od słupów lub urządzeń nadawczo-odbiorczych sieci telefonii ruchomej)

(2016/C 068/03)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Namur

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Proximus SA, dawniej Belgacom SA, który wstąpił w miejsce Belgacom Mobile SA

Strona pozwana: Province de Namur

Sentencja

Artykuły 6 i 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by opłata taka jak opłata sporna w postępowaniu głównym została nałożona na osobę fizyczną lub prawną użytkującą słup lub urządzenie nadawczo-odbiorcze sieci telefonii ruchomej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 352 z 30.11.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Union des syndicats de l'immobilier (UNIS)/Ministre du travail, de l'emploi, de la formation professionnelle et du dialogue social, Syndicat national des résidences de tourisme (SNRT) i in. (C-25/14), Beaudout Père et Fils SARL/Ministre du Travail, de l'Emploi et de la Formation professionnelle et du Dialogue social, Confédération nationale de la boulangerie et boulangerie-pâtisserie française, Fédération générale agro-alimentaire – CFDT i in. (C-26/14)

(Sprawy połączone C-25/14 i C-26/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 56 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Zasady równego traktowania i niedyskryminacji — Obowiązek przejrzystości — Zakres tego obowiązku — Krajowe porozumienia zbiorowe — System ochrony socjalnej uzupełniający względem systemu ogólnego — Wyznaczenie przez partnerów społecznych jednego ubezpieczyciela odpowiedzialnego za zarządzanie tym systemem — Objęcie tym systemem wszystkich pracowników najemnych i pracodawców branży objętej zarządzeniem ministerialnym — Ograniczenie w czasie skutków orzeczenia wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości w trybie prejudycjalnym)

(2016/C 068/04)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Union des syndicats de l'immobilier (UNIS) (C-25/14), Beaudout Père et Fils SARL (C-26/14)

Strona pozwana: Ministre du travail, de l'emploi, de la formation professionnelle et du dialogue social, Syndicat national des résidences de tourisme (SNRT) i in. (C-25/14), Ministre du Travail, de l'Emploi et de la Formation professionnelle et du Dialogue social, Confédération nationale de la boulangerie et boulangerie-pâtisserie française, Fédération générale agro-alimentaire – CFDT i in. (C-26/14)

Sentencja

Obowiązek przejrzystości, który wynika z art. 56 TFUE, stoi na przeszkodzie rozszerzeniu przez państwo członkowskie na wszystkich pracodawców i pracowników najemnych danej branży zakresu stosowania porozumienia zbiorowego, zawartego przez organizacje reprezentujące pracodawców i pracowników najemnych danej branży, które to porozumienie powierza jednemu podmiotowi gospodarczemu, wybranemu przez partnerów społecznych, zarządzanie obowiązkowym uzupełniającym systemem ubezpieczeniowym ustanowionym na rzecz pracowników najemnych, w sytuacji gdy uregulowanie krajowe nie przewiduje odpowiedniego poziomu jawności umożliwiającego organowi władzy publicznej wzięcie w pełni pod uwagę przedstawianych mu informacji dotyczących istnienia korzystniejszej oferty.

Skutki niniejszego wyroku nie dotyczą porozumień zbiorowych w przedmiocie wyznaczenia jednego ubezpieczyciela odpowiedzialnego za zarządzanie uzupełniającym systemem ubezpieczenia, którym organ władzy publicznej objął wszystkich pracodawców i pracowników najemnych danej branży przed datą ogłoszenia niniejszego wyroku. Pozostaje to jednakże bez uszczerbku dla środków zaskarżenia wniesionych przed tą datą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 22.3.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2015 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej

(Sprawy połączone od C-132/14 do C-136/14) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (WE) nr 1385/2013 — Dyrektywa 2013/62/UE — Dyrektywa 2013/64/UE — Podstawa prawna — Artykuł 349 TFUE — Najbardziej oddalone regiony Unii Europejskiej — Zmiana statusu Majoty względem Unii Europejskiej]

(2016/C 068/05)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: I. Liukkonen, L. Visaggio i J. Rodrigues, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, W. Mölls, D. Bianchi i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Westerhof Löfflerová, E. Karlsson, F. Florindo Gijón i J. Czuczai, pełnomocnicy)

Interwienienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Sampol Pucurull, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, F. Fize, D. Colas i N. Rouam, pełnomocnicy), Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, B. Andrade Corre, M. Duarte i S. Marques, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Skargi w sprawach od C-132/14 do C-136/14 zostają oddalone.

- 2) Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej w związku ze sprawami C-132/14 i C-136/14.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej w związku ze sprawami od C-133/14 do C-135/14.
- 4) Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska i Republika Portugalska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 10.6.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Neptune Distribution SNC/Ministre de l'Économie et des Finances

(Sprawa C-157/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Dyrektywa 2009/54/WE — Artykuł 11 ust. 1 i art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Ochrona konsumenta — Oświadczenia żywieniowe i zdrowotne — Naturalne wody mineralne — Zawartość sodu lub soli — Obliczanie — Chlorek sodu (sól kuchenna) lub łączna ilość sodu — Wolność wypowiedzi i informacji — Wolność prowadzenia działalności gospodarczej]

(2016/C 068/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Neptune Distribution SNC

Strona pozwana: Ministre de l'Économie et des Finances

Sentencja

- 1) Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 107/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r., w związku z załącznikiem do tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że wprowadza on zakaz stosowania w odniesieniu do naturalnych wód mineralnych i innych wód oświadczenia „bardzo niska zawartość sodu [lub] soli” i każdego innego oświadczenia, które może mieć taki sam sens dla konsumenta.

Artykuł 9 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, by opakowania, etykiety lub reklama naturalnych wód mineralnych zawierały oświadczenia lub oznaczenia mające przekonać konsumenta, iż dane wody mają niską zawartość sodu lub soli lub iż są one odpowiednie dla diety ubogiej w sód, w wypadku gdy łączna zawartość sodu pod wszelkimi występującymi w tych wodach postaciami chemicznymi wynosi co najmniej 20 mg/l.

- 2) Analiza pytania drugiego nie wykazała niczego, co mogłoby wpłynąć na ważność art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/54 w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy oraz z załącznikiem do rozporządzenia nr 1924/2006.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 16.6.2014.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka**(Sprawa C-180/14) ⁽¹⁾****(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/88/WE — Organizacja czasu pracy — Odpoczynek dobowy — Odpoczynek tygodniowy — Maksymalny tygodniowy wymiar czasu pracy)**

(2016/C 068/07)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: A. Samoni-Rantou, N. Dafniou i S. Vodina, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Nie stosując przeciętnego tygodniowego wymiaru czasu pracy nieprzekraczającego 48 godzin i nie zapewniając minimalnego okresu odpoczynku dobowego ani równoważnego okresu odpoczynku wyrównawczego następującego natychmiast po czasie pracy, który to okres ma służyć jego rekompensacie, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na podstawie art. 3 i 6 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 16.6.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Liège – Belgia) – Abdoulaye Amadou Tall/Centre public d'action sociale de Huy**(Sprawa C-239/14) ⁽¹⁾****(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2005/85/WE — Minimalne normy dotyczące procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich — Artykuł 39 — Prawo do skutecznego środka prawnego — Wielokrotne wnioski o udzielenie azylu — Brak skutku zawieszającego skargi na decyzję właściwego organu krajowego o pozostawieniu bez rozpatrzenia kolejnego wniosku o udzielenie azylu — Ochrona socjalna — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 19 ust. 2 — Artykuł 47)**

(2016/C 068/08)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Abdoulaye Amadou Tall

Druga strona postępowania: Centre public d'action sociale de Huy

przy udziale: Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

Sentencja

Artykuł 39 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich w związku z art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które nie nadaje skutku zawieszającego środkowi odwoławczemu wniesionemu od decyzji, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, o pozostawieniu bez rozpatrzenia kolejnego wniosku o udzielenie azylu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d'État – Francja) – Air France-KLM, dawniej Air France (C-250/14), Hop!-Brit Air SAS, dawniej Brit Air (C-289/14)/Ministère des Finances et des Comptes publics

(Sprawy połączone C-250/14 i C-289/14) ⁽¹⁾

(Podatek od wartości dodanej — Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego i wymagalność — Transport lotniczy — Kupiony, lecz niewykorzystany bilet — Wykonywanie usługi przewozu — Wystawienie biletu — Moment zapłaty podatku)

(2016/C 068/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Air France-KLM, dawniej Air France (C-250/14), Hop!-Brit Air SAS, dawniej Brit Air (C-289/14)

Strona pozwana: Ministère des Finances et des Comptes publics

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 1 i art. 10 ust. 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 1999/59/WE z dnia 17 czerwca 1999 r., a następnie dyrektywą Rady 2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że wystawienie biletów przez przewoźnika lotniczego jest opodatkowane podatkiem od wartości dodanej, jeżeli wystawione bilety nie zostały wykorzystane przez pasażerów, a ci ostatni nie mogą otrzymać za nie zwrotu.
- 2) Artykuł 2 pkt 1 i art. 10 ust. 2 akapity pierwszy i drugi szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 1999/59, a następnie dyrektywą 2001/115, należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej zapłacony w chwili zakupu biletu lotniczego przez pasażera, który tego biletu nie wykorzystał, staje się wymagalny w chwili pobrania ceny biletu przez samego przewoźnika lotniczego, przez osobę trzecią działającą w jego imieniu i na jego rzecz lub przez osobę trzecią działającą we własnym imieniu, lecz na rzecz przewoźnika lotniczego.

- 3) Artykuł 2 pkt 1 i art. 10 ust. 2 szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 1999/59, a następnie dyrektywą 2001/115, należy interpretować w ten sposób, że w wypadku gdy osoba trzecia sprzedaje bilety przewoźnika lotniczego na jego rzecz w ramach umowy franczyzy i z tytułu wystawionych biletów, które utraciły ważność, wypłaca mu zryczałtowaną kwotę obliczaną jako procent rocznego obrotu uzyskanego z odpowiednich połączeń lotniczych, to kwota ta stanowi kwotę podlegającą opodatkowaniu tytułem świadczenia wzajemnego za te bilety.

⁽¹⁾ Dz.U. C 253 z 4.8.2014.
Dz.U. C 261 z 11.8.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Gebhart Hiebler/Walter Schlagbauer

(Sprawa C-293/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2006/123/WE — Przedmiotowy zakres zastosowania — Działalność związana z wykonywaniem władzy publicznej — Zawód kominiarza — Zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” — Ograniczenie terytorialne zezwolenia na prowadzenie działalności kominiarskiej — Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym — Konieczność — Proporcjonalność)

(2016/C 068/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gebhart Hiebler

Strona pozwana: Walter Schlagbauer

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona swym zakresem w całości wykonywanie zawodu takiego jak zawód kominiarza będący przedmiotem postępowania głównego, podczas gdy zawód ten oznacza nie tylko prowadzenie prywatnej działalności gospodarczej, lecz również wykonywanie zadań z zakresu „ochrony przeciwpożarowej”.
- 2) Artykuł 10 ust. 4, art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit. a) i art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania głównego przepisy ograniczające zezwolenie na wykonywanie zawodu kominiarza w całości do określonego okręgu geograficznego, w wypadku gdy przepisy te nie służą w sposób spójny i systematyczny osiągnięciu celu ochrony zdrowia publicznego, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.
- 3) Artykuł 15 ust. 4 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on takim przepisom, w wypadku gdy zadania należące do „ochrony przeciwpożarowej” powinny zostać zakwalifikowane jako zadania związane z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym w zakresie, w jakim przewidziane ograniczenie terytorialne jest niezbędne i proporcjonalne do wykonywania tych zadań w warunkach opłacalnych ekonomicznie. Do sądu odsyłającego należy dokonanie tego ustalenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 8.9.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Rüdiger Hobohm/Benedikt Kampik Ltd & Co. KG, Benedikt Aloysius Kampik, Mar Mediterraneo Werbe- und Vertriebsgesellschaft für Immobilien SL

(Sprawa C-297/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach umów zawieranych z konsumentami — Artykuł 15 ust. 1 lit. c) i art. 16 ust. 1 — Pojęcie działalności gospodarczej lub zawodowej „kierowanej do” państwa członkowskiego miejsca zamieszkania konsumenta — Umowa o prowadzenie spraw służąca urzeczywistnieniu celu gospodarczego realizowanego na podstawie umowy pośrednictwa uprzednio zawartej w ramach działalności gospodarczej lub zawodowej „kierowanej do” państwa członkowskiego miejsca zamieszkania konsumenta — Ścisły związek]

(2016/C 068/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rüdiger Hobohm

Strona pozwana: Benedikt Kampik Ltd & Co. KG, Benedikt Aloysius Kampik, Mar Mediterraneo Werbe- und Vertriebsgesellschaft für Immobilien SL

Sentencja

Artykuł 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych – w zakresie, w jakim dotyczy on umowy zawartej w ramach działalności gospodarczej lub zawodowej „kierowanej” przez przedsiębiorcę „do” państwa członkowskiego miejsca zamieszkania konsumenta – w związku z art. 16 ust. 1 owego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że przepis ten może znaleźć zastosowanie do umowy zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, która jako taka nie wchodzi w zakres działalności gospodarczej lub zawodowej „kierowanej” przez tego przedsiębiorcę „do” państwa członkowskiego miejsca zamieszkania konsumenta, ale która wykazuje ścisły związek z umową uprzednio zawartą między tymi samymi stronami w ramach tejże działalności. Do sądu krajowego należy zbadanie występowania elementów konstytutywnych tego związku, w szczególności prawnej lub faktycznej tożsamości stron tych dwóch umów, tożsamości realizowanego za pośrednictwem wspomnianych umów celu gospodarczego dotyczącego tego samego konkretnego przedmiotu oraz komplementarności charakteru drugiej umowy względem pierwszej umowy, polegającego na tym, że druga umowa ma na celu umożliwienie osiągnięcia celu gospodarczego realizowanego przez pierwszą umowę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 8.9.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – Imtech Marine Belgium NV/ Radio Hellenic SA

(Sprawa C-300/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 — Europejski tytuł egzekucyjny dla roszczeń bezspornych — Warunki nadania zaświadczenia — Prawa dłużnika — Kontrola orzeczenia)

(2016/C 068/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Imtech Marine Belgium NV

Strona pozwana: Radio Hellenic SA

Sentencja

- 1) Wykładni art. 19 rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych w świetle art. 288 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że przepis ten nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku wprowadzenia w prawie krajowym procedury kontroli takiej jak ta, o której mowa w rzeczonym art. 19.
- 2) Wykładni art. 19 ust. 1 rozporządzenia nr 805/2004 należy dokonywać w ten sposób, że aby nadać orzeczeniu wydanemu zaocznie zaświadczenie europejskiego tytułu wykonawczego, sąd, do którego wpłynął stosowny wniosek, powinien upewnić się, że jego prawo krajowe pozwala, rzeczywiście i bez wyjątku, na pełną, co do prawa i co do faktów, kontrolę takiego orzeczenia w obu wypadkach wskazanych w tym przepisie oraz że umożliwi przywrócenie terminów do zaskarżenia orzeczenia dotyczącego wierzytelności bezspornej nie tylko w wypadku siły wyższej, ale także wówczas, gdy inne nadzwyczajne okoliczności, niezależne od woli dłużnika, uniemożliwiły mu zakwestionowanie danej wierzytelności.
- 3) Wykładni art. 6 rozporządzenia nr 805/2004 należy dokonywać w ten sposób, że nadanie orzeczeniu zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego, o co można wносить w każdym czasie, powinno być zastrzeżone dla sądu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 8.9.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Gergely Szemerey/Miniszterelnökséget vezető miniszter, która wstąpiła w prawa Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve

(Sprawa C-330/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka rolna — Środki wsparcia rozwoju obszarów wiejskich — Płatności rolnośrodowiskowe — Rozporządzenie (WE) nr 1122/2009 — Artykuły 23 i 58 — Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 — Rozporządzenie (WE) nr 1975/2006 — Pomoc ze względu na uprawę rzadkich gatunków roślin — Wniosek o płatność — Treść — Wymóg przedstawienia świadectwa — Sankcje w wypadku nieprzedstawienia świadectwa]

(2016/C 068/13)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gergely Szemerey

Strona pozwana: Miniszterelnökséget vezető miniszter, która wstąpiła w prawa Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve

Sentencja

- 1) Artykuł 23 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina, w związku z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 473/2009 z dnia 25 maja 2009 r., i w związku z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1975/2006 z dnia 7 grudnia 2006 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w zakresie wprowadzenia procedur kontroli, jak również wzajemnej zgodności w odniesieniu do środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 484/2009 z dnia 9 czerwca 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by uregulowania krajowe takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, wprowadzały wymóg, by ubiegająca się o pomoc rolnośrodowiskową osoba przedstawiała agencji płatniczej, w tym samym terminie, w którym złożyła swój wniosek o pomoc, dotyczące rzadkich gatunków roślin świadectwo, które daje tej osobie prawo do płatności tej pomocy, pod warunkiem że uregulowania te pozwoliły zainteresowanym podmiotom na dostosowanie się w racjonalnych warunkach do wymogów tych uregulowań, co powinien zbadać sąd odsyłający.
- 2) Artykuł 58 akapit trzeci rozporządzenia nr 1122/2009 należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w tym przepisie sankcja nie ma zastosowania do ubiegającej się o pomoc rolnośrodowiskową osoby, która nie załącza do swego wniosku dokumentu takiego jak będące przedmiotem postępowania głównego świadectwo, które daje jej prawo do płatności tej pomocy. Artykuł 23 ust. 1 akapit trzeci tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że takie zaniechanie prowadzi zasadniczo do niedopuszczalności wniosku o płatność pomocy rolnośrodowiskowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 8.9.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session (Scotland) – Zjednoczone Królestwo] – Scotch Whisky Association i in./The Lord Advocate, The Advocate General for Scotland

(Sprawa C-333/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólna organizacja rynków produktów rolnych — Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 — Swobodny przepływ towarów — Artykuł 34 TFUE — Ograniczenia ilościowe — Środki o skutku równoważnym — Cena minimalna napojów alkoholowych obliczana na podstawie zawartości alkoholu w produkcie — Uzasadnienie — Artykuł 36 TFUE — Ochrona zdrowia i życia ludzi — Ocena sądu krajowego]

(2016/C 068/14)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Session (Scotland)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Scotch Whisky Association, spiritsEUROPE, Comité de la Communauté économique européenne des Industries et du Commerce des Vins, Vins aromatisés, Vins mousseux, Vins de liqueur et autres Produits de la Vigne (CEEV)

Strona pozwana: The Lord Advocate, The Advocate General for Scotland

Sentencja

- 1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ono przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, wprowadzającym obowiązek stosowania minimalnej ceny za jednostkę alkoholu dla sprzedaży detalicznej wina, pod warunkiem że przepisy te są właściwe dla osiągnięcia celu ochrony zdrowia i życia ludzi i że – przy uwzględnieniu w szczególności celów wspólnej polityki rolnej, a także właściwego funkcjonowania wspólnej organizacji rynków rolnych – nie one wykraczają poza to co niezbędne dla osiągnięcia celu ochrony zdrowia i życia ludzi.
- 2) Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie, dla realizacji celu ochrony zdrowia i życia ludzi poprzez podniesienie ceny spożycia alkoholu, decydowało się na przepisy takie jak te będące przedmiotem postępowania głównego, wprowadzające obowiązek stosowania minimalnej ceny za jednostkę alkoholu dla sprzedaży detalicznej napojów alkoholowych, i pomijało środek taki jak podwyższenie podatku akcyzowego, który może mieć charakter mniej ograniczający wymianę handlową i konkurencję wewnątrz Unii. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy taki przypadek ma miejsce w świetle dokładnej analizy wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej przez niego sprawy. Sama okoliczność, że ten ostatni środek może przynieść dodatkowe korzyści i służyć w większym stopniu realizacji celu walki z nadużywaniem alkoholu, nie może pozwalać na jego pominięcie.
- 3) Artykuł 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy w ramach badania przepisów krajowych w świetle uzasadnienia związanego z ochroną zdrowia i życia ludzi w rozumieniu tego artykułu musi zbadać w sposób obiektywny, czy dowody dostarczone przez zainteresowane państwo członkowskie pozwalają w sposób racjonalny stwierdzić, że wybrane środki są odpowiednie dla realizacji wyznaczonych celów, a także ocenić możliwość osiągnięcia tych celów za pomocą środków ograniczających swobodny przepływ towarów i wspólną organizację rynków rolnych w mniejszym zakresie.
- 4) Artykuł 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że badanie proporcjonalności środka krajowego, takiego jak środek będący przedmiotem postępowania głównego, nie jest ograniczone jedynie do informacji, dowodów lub innych materiałów, jakimi dysponował prawodawca krajowy w momencie przyjmowania takiego środka. W okolicznościach takich jak te w postępowaniu głównym kontroli zgodności tego środka z prawem Unii należy dokonać na podstawie informacji, dowodów lub innych materiałów, jakimi dysponuje sąd krajowy w momencie orzekania, przy spełnieniu przesłanek przewidzianych w prawie krajowym tego sądu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 339 z 29.9.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – X-Steuerberatungsgesellschaft/ Finanzamt Hannover-Nord

(Sprawa C-342/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Uznawanie kwalifikacji zawodowych — Dyrektywa 2005/36/WE — Artykuł 5 — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 2006/123/WE — Artykuł 16 i art. 17 pkt 6 — Artykuł 56 TFUE — Spółka doradztwa podatkowego mająca siedzibę w państwie członkowskim i świadcząca usługi w innym państwie członkowskim — Przepisy państwa członkowskiego wymagające rejestracji i uznania spółek doradztwa podatkowego)

(2016/C 068/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X-Steuerberatungsgesellschaft

Strona pozwana: Finanzamt Hannover-Nord

Sentencja

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby przepisy państwa członkowskiego, w których zdefiniowano warunki dostępu do działalności polegającej na świadczeniu zawodowej pomocy w sprawach podatkowych, ograniczały swobodne świadczenie usług przez spółkę doradztwa podatkowego – utworzoną zgodnie z prawodawstwem innego państwa członkowskiego, w którym spółka ta ma siedzibę – która to spółka sporządza w tym ostatnim państwie członkowskim, w którym działalność doradztwa podatkowego nie jest regulowana, deklarację podatkową dla usługobiorcy w tym pierwszym państwie członkowskim i przekazuje ją administracji podatkowej tego państwa, bez stosownego uznania i należytego uwzględnienia kwalifikacji nabytych w innych państwach członkowskich przez wspomnianą spółkę lub przez osoby fizyczne, które świadczą w imieniu tej spółki usługi polegające na zawodowej pomocy w sprawach podatkowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 20.10.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – APEX GmbH Internationale Spedition/Hauptzollamt Hamburg-Stadt

(Sprawa C-371/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka handlowa — Dumping — Gazowe jednorazowe zapalniczki kieszonkowe działające na krzemień — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 11 ust. 2 — Wygaśnięcie — Artykuł 13 — Obchodzenie środków — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 260/2013 — Okres ważności — Rozszerzenie cła antydumpingowego do dnia, w którym nie obowiązuje już rozporządzenie, którym zostało ono ustanowione — Zmiana struktury handlu)

(2016/C 068/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: APEX GmbH Internationale Spedition

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Stadt

Sentencja

Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 260/2013 z dnia 18 marca 2013 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1458/2007 wobec przywozu zapalniczek kieszonkowych gazowych jednorazowych działających na krzemień pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz zapalniczek kieszonkowych gazowych jednorazowych działających na krzemień wysyłanych z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, jest nieważne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 20.10.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln – Niemcy) – Timac Agro Deutschland GmbH/ Finanzamt Sankt Augustin

(Sprawa C-388/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Swoboda przedsiębiorczości — Stałe przedsiębiorstwo nierezydenta — Zapobieganie podwójnemu opodatkowaniu poprzez zwolnienie dochodów stałego zakładu niebędącego rezydentem — Uwzględnienie strat poniesionych przez stałe przedsiębiorstwo — Doliczenie odliczonych uprzednio strat w przypadku zbycia zakładu niebędącego rezydentem — Ostateczne straty)

(2016/C 068/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Timac Agro Deutschland GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Sankt Augustin

Sentencja

- 1) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on systemowi podatkowemu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, na podstawie którego w przypadku zbycia przez spółkę będącą rezydentem stałego zakładu położonego w innym państwie członkowskim na rzecz spółki niebędącej rezydentem należącej do tej samej grupy co pierwsza spółka uprzednio odliczone straty z tytułu zbytego stałego zakładu zostają doliczone do podlegającego opodatkowaniu dochodu spółki zbywającej, jeżeli na podstawie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zyski takiego stałego zakładu są zwolnione z podatku w państwie członkowskim, w którym spółka, której podlega ów stały zakład, ma siedzibę.
- 2) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on systemowi podatkowemu, takiemu jak system podatkowy będący przedmiotem postępowania głównego, który w przypadku zbycia przez spółkę będącą rezydentem stałego zakładu położonego w innym państwie członkowskim na rzecz spółki niebędącej rezydentem należącej do tej samej grupy co pierwsza spółka wyklucza możliwość uwzględnienia przez spółkę będącą rezydentem strat zbywanego zakładu w jej podstawie opodatkowania, jeżeli na podstawie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania wyłączna kompetencja do opodatkowania dochodów tego zakładu należy do państwa członkowskiego, w którym ów zakład jest położony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 20.10.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Athinon – Grecja) – Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE/Elliniko Dimosio

(Sprawa C-402/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przepływu towarów — Przepisy podatkowe — Podatki wewnętrzne — Cła o charakterze fiskalnym — Opłaty o skutku równoważnym — Formalności przy przekraczaniu granic — Artykuł 30 TFUE — Artykuł 110 TFUE — Dyrektywa 92/12/EWG — Artykuł 3 ust. 3 — Dyrektywa 2008/118/WE — Artykuł 1 ust. 3 — Brak transpozycji do prawa krajowego — Bezpośrednia skuteczność — Pobór opłat od pojazdów samochodowych w chwili ich przywozu na terytorium państwa członkowskiego — Opłata związana z rejestracją i ewentualnym dopuszczeniem pojazdu do ruchu — Odmowa zwrotu opłaty w przypadku braku rejestracji pojazdu)

(2016/C 068/18)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Dioikitiko Efeteio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE

Strona pozwana: Elliniko Dimosio

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG, należy interpretować w ten sposób, że spełnia on warunki bezpośredniej skuteczności umożliwiającej jednostkom powołać się na ten przepis przed sądem odsyłającym w sporze pomiędzy nimi a państwem członkowskim.
- 2) Artykuł 30 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego takiej jak praktyka omawiana w postępowaniu głównym, w ramach której opłata rejestracyjna pobierana przy przywozie pojazdów samochodowych pochodzących z innych państw członkowskich nie podlega zwrotowi, pomimo że pojazdy, o których mowa, nie zostały w ogóle zarejestrowane w tym państwie członkowskim i zostały ponownie wywiezione do innego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 380 z 27.10.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 1 de Córdoba – Hiszpania) – María Auxiliadora Arjona Camacho/Securitas Seguridad España SA

(Sprawa C-407/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy — Dyskryminujące zwolnienie — Artykuł 18 — Naprawienie rzeczywiście poniesionej szkody — Odstraszający charakter — Artykuł 25 — Sankcje — Oszkodowanie o charakterze sankcji)

(2016/C 068/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 1 de Córdoba

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: María Auxiliadora Arjona Camacho

Strona pozwana: Securitas Seguridad España SA

Sentencja

Artykuł 18 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że aby szkoda doznana z powodu dyskryminacji ze względu na płeć została rzeczywiście naprawiona w sposób odstrasający i proporcjonalny, przepis ten nakłada na państwa członkowskie, które wybrały formę pieniężną, obowiązek wprowadzenia do ich krajowego porządku prawnego, zgodnie z określonymi przez nie szczegółowymi zasadami, środków przewidujących zapłatę poszkodowanemu odszkodowania pokrywającego w pełni poniesioną szkodę.

(¹) Dz.U. C 409 z 17.11.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – WebMindLicenses kft/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

(Sprawa C-419/14) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 2, 24, 43, 250 i 273 — Miejsce świadczenia usług świadczonych drogą elektroniczną — Określenie tego miejsca za pomocą sztucznej konstrukcji w oderwaniu od rzeczywistości gospodarczej — Nadużycie prawa — Rozporządzenie (UE) nr 904/2010 — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 7, 8, 41, 47, 48, art. 51 ust. 1, art. 52 ust. 1 i 3 — Prawo do obrony — Prawo do bycia wysłuchanym — Wykorzystanie przez organ podatkowy dowodów uzyskanych w ramach równoległe prowadzonego i niezakończonego postępowania karnego bez wiedzy podatnika — Przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych oraz przejście korespondencji elektronicznej]

(2016/C 068/20)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WebMindLicenses kft

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

Sentencja

1) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że – w celu dokonania oceny, czy w okolicznościach takich jak w sprawie rozstrzyganej w postępowaniu głównym umowa licencyjna, której przedmiotem jest udostępnienie know-how umożliwiającego prowadzenie strony internetowej, za pośrednictwem której udostępniane były interaktywne usługi audiowizualne, zawarta ze spółką mającą siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, na terytorium którego ma siedzibę spółka udzielająca tej licencji, stanowiła nadużycie prawa pozwalające wykorzystać to, że stawka podatku od wartości dodanej stosowana do tych usług była niższa w tym drugim państwie członkowskim – fakt, że zarządzający i jedyny akcjonariusz tejże spółki stworzył rzeczne know-how, że osoba ta wywierała wpływ lub sprawowała kontrolę nad rozwojem i nad wykorzystaniem tegoż know-how i świadczeniem usług, które były na nim oparte, fakt, że zarządzanie transakcjami finansowymi, zasobami ludzkimi i instrumentami technicznymi koniecznymi do świadczenia tychże usług zostało powierzone podwykonawcom, a także powody, które doprowadziły spółkę udzielającą licencji do udostępnienia odnośnego know-how spółce z siedzibą w tym drugim państwie członkowskim zamiast wykorzystania go przez nią samą, nie wydają się same w sobie rozstrzygające.

Do sądu odsyłającego należy dokonanie analizy ogółu okoliczności faktycznych występujących w postępowaniu głównym w celu rozstrzygnięcia, czy umowa ta stanowiła całkowicie sztuczną konstrukcję, ukrywającą fakt, że świadczenie odnośnych usług nie było dokonywane w rzeczywistości przez spółkę korzystającą z licencji, lecz de facto przez spółkę udzielającą licencji, i zbadanie w szczególności, czy ustanowienie siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej spółki korzystającej z licencji nie miało w rzeczywistości miejsca lub czy spółka ta w celu prowadzenia odnośnej działalności gospodarczej nie posiadała odpowiedniej struktury w zakresie pomieszczeń, zaplecza personalnego i technicznego, lub też czy rzeczona spółka nie prowadziła tej działalności gospodarczej w swoim własnym imieniu, na swój własny rachunek, na swoją własną odpowiedzialność i swoje własne ryzyko.

- 2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że w przypadku stwierdzenia praktyki stanowiącej nadużycie prowadzącej do uznania za miejsce świadczenia usług państwa członkowskiego innego niż to, w którym nastąpiłoby to w braku takiej praktyki stanowiącej nadużycie, fakt, że podatek od wartości dodanej został zapłacony w tym drugim państwie członkowskim zgodnie z obowiązującymi w nim przepisami, nie sprzeciwia się dokonaniu korekty tego podatku w państwie członkowskim, w którym usługi te były rzeczywiście świadczone.
- 3) Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że organ podatkowy państwa członkowskiego badający wymagalność podatku od wartości dodanej z tytułu usług, które były już objęte tym podatkiem w innych państwach członkowskich, jest zobowiązany zwrócić się z wnioskiem o udzielenie informacji do organów podatkowych tych innych państw członkowskich, jeżeli wniosek taki jest przydatny czy wręcz niezbędny do ustalenia, czy podatek od wartości dodanej jest wymagalny w tym pierwszym państwie członkowskim.
- 4) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie temu, aby do celów stosowania art. 4 ust. 3 TUE, art. 325 TFUE, art. 2, art. 250 ust. 1 i art. 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej organ podatkowy mógł, w celu ustalenia, że wystąpiła praktyka stanowiąca nadużycie w zakresie podatku od wartości dodanej, wykorzystać dowody uzyskane w ramach prowadzonego równoległe i niezakończony postępowania karnego bez wiedzy podatnika poprzez na przykład przechwycenie przekazów telekomunikacyjnych oraz przejęcie korespondencji elektronicznej, pod warunkiem że uzyskanie tych dowodów w ramach rzeczony postępowania karnego i wykorzystanie ich w ramach postępowania administracyjnego nie narusza praw zagwarantowanych prawem Unii.
- 5) W okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, na mocy art. 7, 47 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, sąd krajowy przeprowadzający kontrolę zgodności z prawem decyzji dokonującej korekty podatku od wartości dodanej, opartej na takich dowodach, powinien zbadać, po pierwsze, czy przechwycenie przekazów telekomunikacyjnych oraz przejęcie korespondencji elektronicznej były środkami dochodzeniowymi przewidzianymi ustawą i były konieczne w ramach postępowania karnego oraz, po drugie, czy wykorzystanie przez rzeczony organ dowodów uzyskanych za pomocą tych środków było również dopuszczone ustawą i konieczne. Sąd ten powinien ponadto zbadać, czy zgodnie z ogólną zasadą poszanowania prawa do obrony podatnik miał w ramach postępowania administracyjnego możliwość uzyskania dostępu do tych dowodów i wyrażenia swego stanowiska w ich przedmiocie. Jeżeli sąd krajowy stwierdzi, że podatnik ten nie miał takiej możliwości lub że dowody te zostały uzyskane w ramach postępowania karnego, lub wykorzystane w ramach postępowania administracyjnego z naruszeniem art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, sąd ten powinien pominąć owe dowody i stwierdzić nieważność tej decyzji, jeżeli z tego względu staje się ona bezpodstawną. Dowody te muszą również zostać pominięte, jeżeli sąd ten nie ma kompetencji do dokonania kontroli, że zostały one uzyskane w ramach postępowania karnego zgodnie z prawem Unii, lub przynajmniej nie może uzyskać, w oparciu o kontrolę przeprowadzoną już przez sąd karny w ramach postępowania kontradiktoryjnego, pewności, iż rzeczony dowody zostały uzyskane zgodnie z tym prawem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 439 z 8.12.2014

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-595/14) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Zastąpienie zaskarżonej decyzji w trakcie postępowania — Przedmiot skargi — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Poddanie nowej substancji psychoaktywnej środkom kontroli — Właściwe ramy prawne w związku z wejściem w życie traktatu z Lizbony — Przepisy przejściowe — Konsultacja z Parlamentem Europejskim)

(2016/C 068/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, A. Caiola i M. Pencheva, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: K. Pleśniak i K. Michael, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Rady 2014/688/UE z dnia 25 września 2014 r. w sprawie poddania 2-(2,5-dimetoksy-4-jodofenylo)-N-(2-metoksybenzylo)etyloaminy (25I-NBOMe), 3,4-dichloro-N-[(1-dimetyloamino)cykloheksylometylo]benzamiidu (AH-7921), 1-(1,3-benzodioxyl-5-yl)-2-pirolidyno-1-ylpentan-1-onu (MDPV) i 2-(3-metoksyfenylo)-2-(etyloamino)cykloheksanonu (metoksetaminy) środkiem kontroli.
- 2) Skutki decyzji wykonawczej 2014/688 zostają utrzymane w mocy.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 27.4.2015.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – Virpi Komu; Hanna Ruotsalainen; Ritva Komu/Pekka Komu; Jelena Komu

(Sprawa C-605/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Zakres stosowania — Jurysdykcja wyłączna — Artykuł 22 pkt 1 — Spory, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach — Pojęcie — Żądanie zniesienia współwłasności nieruchomości poprzez sprzedaż]

(2016/C 068/22)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: Virpi Komu; Hanna Ruotsalainen; Ritva Komu

Uczestnicy postępowania: Pekka Komu; Jelena Komu

Sentencja

Artykuł 22 pkt 1 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że do kategorii spraw „których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach” w rozumieniu tego przepisu, należą sprawy dotyczące zniesienia współwłasności nieruchomości poprzez sprzedaż, której przeprowadzenie powierzono powiernikowi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 z 9.3.2015.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof – Niemcy) – Firma Theodor Pfister/Landkreis Main-Spessart

(Sprawa C-58/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Inspekcje sanitarne — Urzędowe kontrole pasz i żywności — Finansowanie kontroli — Opłaty za inspekcje związane z ubojem — Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 — Dyrektywa 85/73/EWG — Możliwość pobrania kwoty pokrywającej faktyczne koszty inspekcji, wyższej niż kwoty opłat przewidzianych przez tę dyrektywę]

(2016/C 068/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Firma Theodor Pfister

Strona pozwana: Landkreis Main-Spessart

Sentencja

Artykuł 27 ust. 3 akapit pierwszy zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 882/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że zezwala on w okresie przejściowym w 2007 r. na pobieranie opłat wystarczających na pokrycie kosztów kontroli higieny mięsa, które ponoszą właściwe władze w rozumieniu dyrektywy Rady nr 85/73/EWG z dnia 29 stycznia 1985 r. w sprawie finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych, przewidzianych w dyrektywach 89/662/EWG, 90/425/EWG, 90/675/EWG i 91/496/EWG, zmienionej dyrektywą Rady 97/79/WE z dnia 18 grudnia 1997 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 26.5.2015.

Postanowienie Trybunału szósta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Sandra Bitter jako syndyk masy upadłości Ziegelwerk Höxter GmbH/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-580/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Kara z tytułu przekroczenia emisji — Proporcjonalność)

(2016/C 068/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sandra Bitter jako syndyk masy upadłości Ziegelwerk Höxter GmbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Analiza postawionego pytania nie wykazała żadnej okoliczności mogącej wpłynąć, w świetle zasady proporcjonalności, na ważność art. 16 ust. 3 zdanie drugie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji [uprawnieniami do emisji] gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 7, s. 631), zmienionej dyrektywą 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. (Dz.U. L 140, s. 100) (zwanej dalej „dyrektywą 2003/87”), w zakresie, w jakim przewiduje on karę w wysokości 100 EUR za każdą wyemitowaną i niezwróconą tonę równoważnika ditlenku węgla, w odniesieniu do której operator nie zwrócił uprawnień.

(¹) Dz.U. C 96 z 23.3.2015.

Odwołanie wniesione w dniu 12 maja 2015 r. przez Edward Guję od postanowienia Sądu (drugiej izby) z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie T-823/14, Guja/Polska

(Sprawa C-352/15 P)

(2016/C 068/25)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Edward Guja (Przedstawiciel: M. Szczepara, adwokat)

Druga strona postępowania: Rzeczpospolita Polska

Postanowieniem Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. odwołanie zostało oddalone.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2015 r. – Komisja/Słowenia

(Sprawa C-357/15)

(2016/C 068/26)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Sanfrutos Cano, M. Heller, D. Kukovec)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Postanowieniem z dnia 29 października 2015 r. prezes Trybunału podjął decyzję o wykreśleniu sprawy C-357/15 z rejestru Trybunału i obciążeniu Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Craiova (Rumunia) w dniu 20 listopada 2015 r. – Rodica Popescu/Direcția Sanitar Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor Gorj

(Sprawa C-614/15)

(2016/C 068/27)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Craiova

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rodica Popescu

Strona pozwana: Direcția Sanitar Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor Gorj

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy fakt, że działania wykonywane przez pracowników sektora sanitarno-weterynaryjnego, którym powierzono szczególne zadania w zakresie kontroli są ściśle związane z kontynuowaniem działalności zakładów wskazanych w pkt [5] jest wystarczającym argumentem w celu wielokrotnego zawarcia umów o pracę na czas określony, na zasadzie odstępstwa od ogólnych przepisów przyjętych w celu transpozycji dyrektywy 70/1999⁽¹⁾?
- 2) Czy utrzymanie w mocy szczególnych przepisów, zezwalających na wielokrotne zawarcie we wskazanym powyżej okresie umów o pracę na czas określony w sektorze kontroli sanitarno-weterynaryjnych, stanowi naruszenie obowiązku nałożonego na państwo w zakresie transpozycji dyrektywy 70/1999?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 4).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo de Oviedo (Hiszpania) w dniu 27 listopada 2015 r. – Carlos Álvarez Santirso/Consejería de Educación, Cultura y Deporte del Principado de Asturias

(Sprawa C-631/15)

(2016/C 068/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo de Oviedo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Carlos Álvarez Santirso

Strona pozwana: Consejería de Educación, Cultura y Deporte del Principado de Asturias

Pytania prejudycjalne

Czy klauzulę 4 porozumienia ramowego, do którego odsyła dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom regionalnym takim jak Ley del Principado de Asturias 6/2009 de 29 de diciembre de evaluación de la función pública docente y sus incentivos (ustawa Księstwa Asturii 6/2009 z dnia 29 grudnia 2009 r. o ocenie publicznej kadry nauczycielskiej i o związanych z nią środkach zachęcających), której art. 2 ustanawia jako przesłankę umożliwiającą objęcie planem oceny (a zatem uzyskanie związanych z tym zachęt finansowych) wymóg posiadania statusu urzędnika, wykluczając personel tymczasowy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 30 listopada 2015 r. – Costin Popescu/Guvernul României, Ministerul Afacerilor Interne, Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor, Direcția Rutieră, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor

(Sprawa C-632/15)

(2016/C 068/29)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Costin Popescu

Druga strona postępowania: Guvernul României, Ministerul Afacerilor Interne, Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor, Direcția Rutieră, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ pozwalają Rumunii nałożyć na kierowców motorowerów, posiadających dokument urzędowy, który dał im prawo do prowadzenia pojazdów na drogach publicznych przed dniem 19 stycznia 2013 r., obowiązek uzyskania prawa jazdy poprzez przejście testów lub egzaminów podobnych do tych, których wymaga się w odniesieniu do innych pojazdów silnikowych, aby po dniu 19 stycznia 2013 r. mogli nadal prowadzić motorowery?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (zmieniona) (Dz. U. L 403 s. 18).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 24 września 2015 r. w sprawie T-211/14 Toni Klement/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 2 grudnia 2015 r.

(Sprawa C-642/15 P)

(2016/C 068/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Toni Klement (przedstawiciel: adwokat J. Weiser)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu z dnia 24 września 2015 r. w sprawie R-211/14;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty:

1. Bezsporne jest, że zakwestionowany znak towarowy był używany wyłącznie z dodatkowym elementem słownym „Bullerjan”. Wnoszący odwołanie podnosi, że doszło do przeinaczenia dowodów odnoszących się do oceny charakteru odróżniającego dodanego elementu „Bullerjan”. Sąd uznał, że dodany element ma (jedyne) przeciętny charakter odróżniający. Stwierdzenie (jedyne) przeciętnego charakteru odróżniającego nie znajduje poparcia w przedstawionych dowodach, ponieważ dowody te nie dostarczają żadnych informacji na temat zasięgu, czasu trwania i intensywności używania elementu słownego „Bullerjan”, który sam jest zarejestrowany jako znak towarowy.
2. W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi sprzeczność przedstawionego przez Sąd uzasadnienia dotyczącego stwierdzenia wysoce odróżniającego charakteru zakwestionowanego znaku towarowego. W przytoczonym uzasadnieniu Sąd twierdził z jednej strony, że zakwestionowany znak towarowy ma „niecodzienny kształt”, jednak z drugiej strony potwierdził, że inni producenci prowadzą dystrybucję pieców o bardzo zbliżonym kształcie. Kolejną sprzeczność można dostrzec w ustaleniach Sądu, zgodnie z którymi z jednej strony zakwestionowany znak towarowy ma charakter wysoce odróżniający, niezależnie od jego funkcjonalności, a z drugiej strony takiego charakteru odróżniającego nie podważa bardzo zbliżony kształt innych pieców, ponieważ to duże podobieństwo daje wytłumaczyć się próbą osiągnięcia szczególnego efektu technicznego. Przedstawione przez Sąd uzasadnienie jest zatem wewnętrznie sprzeczne pod dwoma względami, a w rezultacie prowadzi do naruszenia prawa.
3. Wnoszący odwołanie podnosi zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa w związku z wykładnią i stosowaniem art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾. Po pierwsze, przy badaniu charakteru odróżniającego zakwestionowanego znaku towarowego, tak jak wymaga tego art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Sąd nie zastosował się do orzecznictwa Trybunału dotyczącego oceny tego charakteru w przypadku trójwymiarowych znaków towarowych. Wbrew temu, czego wymaga orzecznictwo Trybunału, Sąd nie przeprowadził należytego porównania zakwestionowanego znaku towarowego z kształtami pieców przyjętymi w omawianym sektorze. Ponadto Sąd stwierdził, że ewentualna funkcjonalność kształtu zakwestionowanego znaku towarowego jest pozbawiona znaczenia dla oceny jego charakteru odróżniającego. Sąd naruszył w ten sposób ustaloną zasadę, zgodnie z którą przy dokonywaniu oceny charakteru odróżniającego należy uwzględnić wszystkie czynniki istotne w danym wypadku. Wreszcie Sąd nie zastosował się do orzecznictwa Trybunału dotyczącego używania wymaganego do utrzymania praw właściciela do zarejestrowanego znaku towarowego, który stanowi jeden z elementów złożonego znaku towarowego. Sąd uznał bowiem, że w przypadku znaku towarowego stanowiącego część złożonego znaku towarowego wystarczy, by także on był rozpoznawany jako wskazanie pochodzenia. W rezultacie Sąd nie dochował obowiązku – wyraźnie ustanowionego w treści art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i w orzecznictwie Trybunału – ustalenia w każdym przypadku, czy doszło do zmiany charakteru odróżniającego zarejestrowanego znaku towarowego. Sąd zaniechał dokonanie takiego ustalenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania)
w dniu 14 grudnia 2015 r. – Jyske Finans A/S/Ligebehandlingsnævnet, działająca w imieniu Ismara
Huskica**

(Sprawa C-668/15)

(2016/C 068/31)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Jyske Finans A/S

Druga strona postępowania: Ligebehandlingsnævnet, działająca w imieniu Ismara Huskica

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zakaz bezpośredniej dyskryminacji ze względu na pochodzenie etniczne ustanowiony w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce takiej jak rozpatrywana w niniejszej sprawie, zgodnie z którą to praktyką osoby znajdujące się w porównywalnej sytuacji urodzone poza krajami nordyckimi, państwem członkowskim, Szwajcarią i Liechtensteinem są traktowane mniej korzystnie niż osoby urodzone w krajach nordyckich, państwach członkowskich, Szwajcarii i Liechtensteinie?
- 2) W razie udzielania na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: czy taka praktyka powoduje zatem pośrednią dyskryminację ze względu na pochodzenie etniczne w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2000/43/WE – chyba że jest ona obiektywnie uzasadniona legalnym celem, a środki mające służyć osiągnięciu tego celu są odpowiednie i konieczne?
- 3) W razie udzielania na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej: czy taka praktyka może co do zasady być uzasadniona jako odpowiedni i konieczny sposób realizacji środków wzmożonej należytej staranności wobec klienta, o których mowa w art. 13 dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 180, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 309, s. 15.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-687/15)

(2016/C 068/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Erlbacher, L. Nicolae, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności konkluzji Rady na Światową Konferencję Radiokomunikacyjną 2015 (WRC-15) Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (ITU), przyjętych przez Radę w dniu 26 października 2015 r. w trakcie 3419-tej sesji Rady w Luksemburgu;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W skardze Komisja wnosi o stwierdzenie nieważności „konkluzji Rady na Światową Konferencję Radiokomunikacyjną 2015 (WRC-15) Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (ITU)”, przyjętych w dniu 26 października 2015 r. w trakcie 3419-tej sesji Rady w Luksemburgu.
2. Skarga opiera się na jednym zarzucie, zgodnie z którym przyjmując konkluzje na Światową Konferencję Radiokomunikacyjną 2015 (WRC-15) Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (ITU), zamiast wydania decyzji jak proponowała Komisja, Rada naruszyła art. 218 ust. 9 TFEU, który znajduje zastosowanie do ustalenia stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii na WRC-15.
3. W tym względzie Komisja twierdzi po pierwsze, że art. 218 ust. 9 TFEU znajduje zastosowanie do stanowiska jakie ma być zajęte w imieniu Unii, w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie gdzie Unia Europejska zajmuje określoną pozycję w ramach danej organizacji międzynarodowej, jak w tym przypadku – członka sektora, która zgodnie z art. 3 ust. 2 Konstytucji ITU, przyznaje Unii Europejskiej pewne prawa w [ramach] działalności organizacji.

4. Po drugie, Komisja uważa, że zmiany Regulaminów Radiokomunikacyjnych, dla których Komisja zaproponowała ustalenie stanowiska jakie ma być zajęte, zgodnie z art. 218 ust. 9 TFEU, powodują skutki prawne w rozumieniu tego przepisu, zgodnie z znajdującymi zastosowanie międzynarodowymi ramami prawnymi, jak i odpowiednimi przepisami Unii.
 5. Po trzecie, Komisja argumentuje, iż pozostałe przesłanki zastosowania art. 218 ust. 9 TFEU zostały również spełnione w niniejszej sprawie skoro organy ITU są organami „utworzonymi przez umowę” oraz akty w stosunku, do których Komisja zaproponowała ustalenie stanowiska jakie ma być zajęte, nie „[nie uzupełniają] lub [nie zmieniają] ram instytucjonaln[y]ch umowy”.
-

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 10 grudnia 2015 r. – Front Polisario/Rada

(Sprawa T-512/12) ⁽¹⁾

(Stosunki zewnętrzne — Porozumienie w formie wymiany listów między Unią a Marokiem — Wzajemna liberalizacja w odniesieniu do produktów rolnych, przetworzonych produktów rolnych oraz ryb i produktów rybołówstwa — Stosowanie porozumienia do Sahary Zachodniej — Front Polisario — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zdolność procesowa — Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Zgodność z prawem międzynarodowym — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony)

(2016/C 068/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la saguia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciele: początkowo C.E. Hafiz i G. Devers, następnie G. Devers, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou, A. Westerhof Löfflerová i N. Rouam, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo F. Castillo de la Torre, E. Paasivirta i D. Stefanov, następnie F. Castillo de la Torre i E. Paasivirta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2012/497/UE z dnia 8 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim dotyczącego wzajemnych środków liberalizacyjnych w odniesieniu do produktów rolnych, przetworzonych produktów rolnych oraz ryb i produktów rybołówstwa, a także zastąpienia protokołów 1, 2 i 3 oraz załączników do nich, jak również zmian do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Marokańskim, z drugiej strony (Dz.U. L 241, s. 2).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2012/497/UE z dnia 8 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim dotyczącego wzajemnych środków liberalizacyjnych w odniesieniu do produktów rolnych, przetworzonych produktów rolnych oraz ryb i produktów rybołówstwa, a także zastąpienia protokołów 1, 2 i 3 oraz załączników do nich, jak również zmian do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Marokańskim, z drugiej strony w zakresie, w jakim zatwierdzono w niej stosowanie wspomnianego porozumienia do Sahary Zachodniej (Dz.U. L 241, s. 2).
- 2) Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Front populaire pour la libération de la saguia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario).

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 23.2.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Universal Music/OHIM – Yello Strom
(Yellow Lounge)

(Sprawa T-379/14) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2016/C 068/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Universal Music GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Viehhus)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo G. Schneider, następnie G. Schneider i D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Yello Strom GmbH (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Gründig-Schnelle)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 marca 2014 r. (sprawa R 274/2013-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Yello Strom GmbH a Universal Music GmbH.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.*
- 2) *Universal Music GmbH i Yello Strom GmbH pokrywają własne koszty oraz każda z nich połowę kosztów poniesionych przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).*

⁽¹⁾ Dz.U. C 292 z 1.9.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Murnauer Markenvertrieb/OHIM – Bach Flower Remedies (MURNAUERS Bachblüten)

(Sprawa T-534/14) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2016/C 068/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Murnauer Markenvertrieb GmbH (Egelsbach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci F. Traub i D. Horst)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bach Flower Remedies Ltd (Wimbledon, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci A. Renck i M. Petersen)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 maja 2014 r. (sprawa R 2041/2012-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Murnauer Markenvertrieb GmbH a Bach Flower Remedies Ltd.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.*

- 2) Murnauer Markenvertrieb GmbH i Bach Flower Remedies Ltd pokrywają własne koszty oraz każda z nich połowę kosztów Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

(¹) Dz.U. C 351 z 6.10.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 18 grudnia 2015 r. – CompuGroup Medical/OHIM – Schatteiner (SAM)
(Sprawa T-850/14)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólnotowy znak towarowy — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Doręczenie decyzji izby odwoławczej na koncie elektronicznym w OHIM przedstawiciela skarżącego — Przekroczenie terminu — Brak siły wyższej lub nieprzewidywalnych okoliczności — Oczywista niedopuszczalność)

(2016/C 068/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: CompuGroup Medical AG (Koblencja, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. Dix)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: H. Kunz, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM był również, interwenient przed Sądem: Simon Schatteiner (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: adwokaci F. Schulz i H. Pernez)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 lipca 2014 r. (sprawa R 818/2013-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Simonem Schatteinerem a CompuGroup Medical AG.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) CompuGroup Medical AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

Postanowienie Sądu z dnia 17 grudnia 2015 r. – Garcia Minguez/Komisja
(Sprawa T-357/15 P) (¹)

[Odwołanie — Służba publiczna — Zatrudnienie — Konkurs wewnętrzny Komisji, w którym może startować personel tymczasowy tej instytucji — Niedopuszczenie członka personelu tymczasowego agencji wykonawczej — Artykuł 29 ust. 1 lit. b) regulaminu pracowniczego — Równość traktowania — Odwołanie oczywiście pozbawione podstawy prawnej]

(2016/C 068/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Maria Luisa Garcia Minguez (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. Ortiz Blanco i Á. Givaja Sanz)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Currall, G. Gattinara i F. Simonetti, następnie G. Gattinara i F. Simonetti, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 28 kwietnia 2015 r., Garcia Minguez/Komisja (F-72/14, Zb.Orz., EU:F:2015:40).

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Maria Luisa Garcia Minguez zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 24.8.2015.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2015 r. – Frame/OHIM – Bianca-Moden (BIANCALUNA)

(Sprawa T-627/15)

(2016/C 068/38)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Frame Srl (San Giuseppe Vesuviano, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Borghese, R. Giordano i E. Montelione)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Bianca-Moden GmbH & Co. KG (Ochtrup, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „BIANCALUNA” – zgłoszenie nr 11 251 808

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 sierpnia 2015 r. w sprawie R 2952/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; oraz/lub
- przekazanie sprawy OHIM w celu dokonania prawidłowej analizy istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd przy uwzględnieniu wniosków wynikających z dowodów używania przedstawionych przez Bianca-Moden GmbH & Co. KG;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi zarówno w pierwszej instancji, jak i w niniejszym postępowaniu;
- posiłkowo – zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, aby następujące należące do klasy 25 towary zostały zarejestrowane: bielizna, piżamy, t-shirty, bryczesy [spodnie], potniki.

Podniesione zarzuty

- Błędna wykładnia rozporządzenia nr 207/2009 poprzez wybór Izby Odwoławczej, aby rozpatrzyć wyłącznie jedno wcześniejsze prawo;

- Błędna wykładnia rozporządzenia nr 207/2009 przy ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w wypadku porównywanych oznaczeń.

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2015 r. – BikeWorld/Komisja

(Sprawa T-702/15)

(2016/C 068/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BikeWorld GmbH (St. Ingbert, Niemcy) (przedstawiciel: J. Jovy, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona strony skarżącej;
- zawieszenie wykonania tej decyzji w stosunku do strony skarżącej do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie niniejszej skargi (art. 278 TFUE).

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2014) 3634 final z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Nürburgring (SA.31550 [2012/C] [ex 2012/N]).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo następujące zarzuty.

1. Strona skarżąca nie jest tożsama z uczestnikami postępowania, w którym wydano zaskarżoną decyzję. Nie posiada ona zatem legitymacji biernej.
2. Strona skarżąca nie uczestniczyła w postępowaniu, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, co oznacza, że zostało naruszone jej prawo do bycia wysłuchaną.
3. Obecni wspólnicy skarżącej nie mają żadnych związków z pierwotnymi wspólnikami/właścicielami z okresu udzielenia pożyczek.
4. Decyzja nie pozwala na osiągnięcie celu odzyskania, a mianowicie „wyeliminowania korzyści konkurencyjnych jednej osoby”, ponieważ skarżąca z nikim nie konkuruje, ani nie robiła tego od czasu udzielenia ostatniej pożyczki.
5. Strona skarżąca oświadczyła, że jest gotowa zlikwidować i rozwiązać swą spółkę, jeżeli jest to niezbędne do uniknięcia grożącej jej niewypłacalności, która stanie się nieuchronna w sytuacji, gdy skarżąca będzie musiała dokonać jakiegokolwiek płatności w ramach procedury odzyskania.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2015 r. – Micula i in./Komisja

(Sprawa T-704/15)

(2016/C 068/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Viorel Micula (Oradea, Rumunia), European Drinks SA (Ștei, Rumunia), Rieni Drinks SA (Rieni, Rumunia), Transilvania General Import-Export SRL (Oradea), West Leasing International SRL (Pantasesti, Rumunia) (przedstawiciele: adwokaci J. Derenne, A. Dashwood, D. Vallindas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2015/1470 z dnia 30 marca 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.38517 (2014/C) (ex 2014/NN) wdrożonej przez Rumunię – Orzeczenie arbitrażowe w sprawie Micula przeciwko Rumunii z dnia 11 grudnia 2013 r. (notyfikowanej, jako dokument nr C(2015) 2112) (Dz.U. 2015 L 232, s. 43);
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim:
 - i. wskazuje się w niej, że Viorel Micula jest „przedsiębiorstwem”, a zatem wchodzi w skład rzekomej samodzielnej jednostki gospodarczej będącej beneficjentem pomocy,
 - ii. wskazuje się w niej, że beneficjentem pomocy jest samodzielna jednostka gospodarcza obejmująca Viorela Miculę, Ioana Miculę, S.C. European Food SA, S.C. Starmill S.R.L., S.C. Multipack, European Drinks SA, Rieni Drinks SA, Scandic Distilleries SA, Transilvania General Import-Export SRL, oraz
 - iii. nakazuje ona w art. 2 ust. 2, by Viorel Micula, Ioan Micula, S.C. European Food SA, S.C. Starmill S.R.L., S.C. Multipack, European Drinks SA, Rieni Drinks SA, Scandic Distilleries SA, Transilvania General Import-Export SRL oraz West Leasing SRL ponieśli solidarną odpowiedzialność za spłatę pomocy państwa otrzymanej przez którykolwiek z wymienionych podmiotów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji oraz nadużycia władzy. Jako, że Komisja błędnie utożsamia egzekucję orzeczenia arbitrażowego ICSID (zwanego dalej „Orzeczeniem”) z przyznaniem pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, instytucja ta w rzeczywistości przypisuje sobie – z mocą wsteczną w odniesieniu do okresu przedakcesyjnego – uprawnienia przysługujące jej w odniesieniu do pomocy państwa przyznanej przez Rumunię po przystąpieniu tego kraju do UE. Komisja w sposób oczywisty nie jest władna korzystać ze swoich uprawnień w zakresie pomocy państwa w opisany sposób. Wydanie decyzji o takim celu i skutku jest ponadto przejawem nadużycia władzy.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE
 - Po pierwsze w decyzji nie wykazano istnienia korzyści gospodarczej, gdy uznano wykonanie/wdrożenie Orzeczenia za pomoc niezgodną z rynkiem wewnętrznym. W niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki ustanowione w orzecznictwie Asteris (wyrok z dnia 27 września 1988 r. w sprawie Asteris i inni, 106/87–120/87). Wszelka korzyść (quod non) poprzedza przystąpienie Rumunii do UE i nie jest zatem objęta zakresem przepisów UE normujących pomoc państwa. Po drugie w decyzji nie wykazano, że zaistniała selektywność. Dwustronna umowa między Rumunią i Szwecją w sprawie inwestycji (zwana dalej „BIT” – która jest podstawą prawną Orzeczenia) ustanawia system ogólnej odpowiedzialności, który ma takie samo zastosowanie do każdego inwestora. Po trzecie w decyzji nie wykazano, że środek, o którym mowa można przypisać państwu rumuńskiemu. Rumunii nie przysługuje żaden zakres uznania odnośnie egzekucji Orzeczenia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 351 TFUE oraz ogólnych zasad prawa. Artykuł 351 TFUE chroni zobowiązania podjęte przez Rumunię w celu wykonania BIT ze Szwecją – przy czym mowa wciąż o porozumieniu między państwem członkowskim (Szwecją) oraz państwem trzecim (Rumunią) – przed wszelkimi ewentualnymi poakcesyjnymi skutkami przepisów UE normujących pomoc państwa.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Władze UE aktywnie zachęcały do zawarcia BIT, co skutkowało powstaniem uzasadnionych oczekiwań polegających na tym, że wysiłek włożony we wdrożenie takiego BIT w drodze arbitrażu nie zostanie zniweczony na przykład na mocy przepisów normujących pomoc państwa.

5. Zarzut piąty, podniesiony posiłkowo, dotyczący tego, że rzekomą pomoc należy uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym. Nigdy nie stwierdzono ostatecznie, że rozpatrywany środek krajowy, który dał początek arbitrażowi oraz Orzeczeniu, jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym. W każdym wypadku stwierdzono by jego zgodność z przepisami prawa normującymi pomoc państwa.
6. Zarzut szósty, podniesiony posiłkowo, dotyczący tego, że w decyzji niewłaściwie określono beneficjentów rzekomej pomocy. W decyzji nie wykazano ani, że Viorel i Ioan Micula są częścią rzekomej samodzielnej jednostki gospodarczej, ani że istnieje w tym wypadku samodzielna jednostka gospodarcza.
7. Zarzut siódmy dotyczący błędów w odniesieniu do nakazanego w decyzji odzyskania. Ze względu na to, że w decyzji błędnie wskazano beneficjentów rzekomej pomocy, w drodze tej decyzji nakazano odzyskanie pomocy od osób fizycznych oraz przedsiębiorstw, które nie są beneficjentami rzekomej pomocy.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych (prawa do bycia wysłuchanym). W żadnym punkcie decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego nie wymieniono skarżących European Drinks, Rieni Drinks, West Leasing oraz Transilvania General Import-Export.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2015 r. – BASF/OHIM – Evonik Industries (DINCH)

(Sprawa T-721/15)

(2016/C 068/41)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BASF SE (Ludwigshafen nad Renem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Schulz i C. Onken)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Evonik Industries AG (Marl, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „DINCH” – wspólnotowy znak towarowy nr 2 563 856

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 września 2015 r. w sprawie R 2080/2014-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez oddalenie odwołania wniesionego przez drugą stronę postępowania do Izby Odwoławczej
- posiłkowo – stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

**Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2015 r. – Verband der Bayerischen Privaten Milchwirtschaft/
Komisja****(Sprawa T-724/15)**

(2016/C 068/42)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Verband der Bayerischen Privaten Milchwirtschaft e. V. (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: C. Bittner i N. Thies, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim:
 - w art. 1 tego aktu uznano, że w odniesieniu do kontroli jakości przeprowadzanych w kraju związkowym Bawaria Niemcy naruszyły art. 108 ust. 3 TFUE, przyznając na rzecz określonych zakładów mleczarskich w Bawarii pomoc państwa i że pomoc ta jest niezgodna z rykiem wewnętrznym od dnia 1 stycznia 2007 r.;
 - w art. 2–4 nakazano odzyskanie od beneficjentów owej pomocy wraz odsetkami;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2015) 6295 final z dnia 18 września 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.35484 (2013/C) [ex SA.35484 (2012/NN)] przyznanej przez Niemcy w odniesieniu do kontroli jakości mleka w ramach ustawy o mleku i tłuszczach.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-722/15, Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns/Komisja, lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2015 r. – Chemtura Netherlands/EFSA**(Sprawa T-725/15)**

(2016/C 068/43)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Chemtura Netherlands (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i K. Van Maldegem)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (zwanego dalej „EFSA”) z dnia 10 grudnia 2015 r. dotyczącej publikacji niektórych części wniosków EFSA na temat wzajemnej weryfikacji dokonanej przez państwa członkowskie w sprawie przeglądu zatwierdzenia substancji czynnej diflubenzuronu w odniesieniu do metabolitu PCA, której zachowania poufności skarżący żądał zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylającym dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009 L 309, s. 1);

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia 1107/2009 oraz podstawowego prawa do ochrony tajemnicy handlowej

Skarżący podważa podstawę prawną, w oparciu o którą pozwany stwierdził, że miał obowiązek opublikować swoje wnioski. Nawet jeśli publikacja przyjętych przez EFSA na podstawie art. 21 rozporządzenia 1107/2009 wniosków była zgodna z prawem, pozwany naruszył art. 63 rozporządzenia 1107/2009, gdyż opublikował informacje poufne.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie

Skarżący podnosi, że pozwany oparł swoją decyzję na niedokładnym rozumieniu okoliczności faktycznych oraz związanej z nimi dziedziny nauki, co skutkowało oczywistym błędem w ocenie przedstawionych żądań zachowania poufności.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia podstawowych zasad prawa UE: prawa do obrony oraz zasady dobrej administracji

Skarżący nie miał możliwości zgłoszenia uwag do dokumentów, na których oparte są wnioski EFSA.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez EFSA jej obowiązków

Chociaż EFSA ma obowiązek zapewnić, by rezultat pracy urzędu charakteryzował się najwyższą jakością naukową, pozwany nie oparł dokonanej przez siebie oceny na wszystkich istniejących dowodach naukowych.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia uzasadnionych oczekiwań

Skarżący prowadzi wymianę korespondencji z Komisją, a pisma Komisji świadczą o tym, że skarżącemu przysługiwałaby możliwość zgłoszenia uwag do wniosków EFSA w ramach przeglądu dokonywanego przez Komisję. Uwagi skarżącego powinny zostać uwzględnione przed publikacją wniosków EFSA.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2015 r. – Klyuyev/Rada

(Sprawa T-731/15)

(2016/C 068/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sergiy Klyuyev (Donieck, Ukraina) (przedstawiciele: R. Gherson, Solicitor, B. Kennelly, Barrister, oraz T. Garner, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/1781 z dnia 5 października 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/1777 w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do skarżącego oraz
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia kosztów postępowania poniesionych przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, że Rada nie określiła właściwej podstawy prawnej. Artykuł 29 TUE nie stanowił właściwej podstawy prawnej dla zaskarżonej decyzji, ponieważ w skardze wniesionej przeciwko skarżącemu nie został on zidentyfikowany jako osoba, która naruszyła zasadę praworządności lub prawa człowieka na Ukrainie (w rozumieniu art. 21 ust. 2 i art. 23 TUE). Ponieważ decyzja była nieważna, Rada nie mogła oprzeć się na art. 215 ust. 2 TFUE w celu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia. W momencie nałożenia środków ograniczających skarżący nie był oskarżony w ramach postępowania sądowego o to, że jego działalność zagraża naruszeniem zasady praworządności lub praw człowieka na Ukrainie. Środki ograniczające w rzeczywistości wspierają naruszenie zasady praworządności przez organy ukraińskie w ramach traktowania przez te organy skarżącego.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący twierdzi, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie stwierdzając, że skarżący spełnia kryteria umieszczenia go w wykazie. Zarzuty przedstawione Radzie przez urząd prokuratora generalnego były zbyt ogólne i nieoparte żadnymi (a tym bardziej „konkretnymi”) dowodami pochodzącymi z jakiegokolwiek postępowania sądowego wszczętego przeciwko skarżącemu. Skarżący wskazał na błędy w uwagach przedstawionych przed nałożeniem środków ograniczających i fakt, że Rada nie uzyskała odpowiedzi i koniecznych dowodów od organów ukraińskich. Rada popełniła błąd, dopuszczając te uwagi i zakładając bezwzględnie ich prawidłowość, chociażby ze względu na brak postępowania sądowego na Ukrainie, które spełniałoby standardy europejskie.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący podnosi, że Rada naruszyła prawo skarżącego do obrony i jego prawo do skutecznej ochrony sądowej. W ramach ponownego przydzielenia sprawy na Radzie ciąży wzmocniony obowiązek uzyskania pełnych informacji od organów skarżących i dostarczenia tych informacji wskazanej osobie. W tym przypadku ten obowiązek nie został wypełniony.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący twierdzi, że Rada nie dostarczyła mu wystarczającego uzasadnienia umieszczenia jego nazwiska w wykazie. Podane uzasadnienie było niewystarczająco szczegółowe i precyzyjne.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący podnosi, że Rada poważnie naruszyła jego podstawowe prawa: prawo własności i prawo do reputacji. Środki ograniczające zostały nałożone bez zapewnienia właściwych gwarancji, które umożliwiłyby skarżącemu skuteczne bronienie swego stanowiska przed Radą. Środki ograniczające nie zostały ograniczone do żadnych konkretnych składników majątku, które zostały uznane za przedmiot sprzeniewierzenia środków publicznych, ani nawet do wysokości środków, które zostały uznane za sprzeniewierzone.
6. Zarzut szósty, w którym skarżący twierdzi, że o ile Rada słusznie uważa, że kryteria wskazania mogą być rozszerzone na wszelkie dochodzenia niepowiązane z postępowaniem sądowym, o tyle kryteria te są nieproporcjonalne i niezgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2015 r. – Republika Portugalska/Komisja

(Sprawa T-733/15)

(2016/C 068/45)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i M. Figueiredo, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata L. Silva Morais)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji doręczonej Republice Portugalskiej w piśmie sekretariatu generalnego Komisji SG-Greffe (2015) D/11533 z dnia 12 października 2015 r. ⁽¹⁾
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Portugalska twierdzi, że żądanie zapłaty doręczone Republice Portugalskiej w piśmie Sekretarza Generalnego Komisji SG-Greffe (2015) D/11533 z dnia 12 października 2015 r. jest niezgodne z prawem ze względu na następujące uchybienia, a zatem należy stwierdzić jego nieważność:

1. Uzasadnienie wydania zaskarżonego aktu jest oparte na uzurpacji kompetencji z zakresu sfery sądownictwa Unii Europejskiej przez Komisję, co stanowi wadę w postaci braku właściwości.
2. Akt ten opiera się na sztucznym rozdzieleniu skutków wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-76/13, a zatem akt ten obciążony jest wadą w postaci naruszenia traktatów lub jakiegokolwiek przepisu prawnego dotyczącego ich stosowania.
3. Akt Komisji będący przedmiotem niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności narusza powagę rzeczy osądzonej, a zatem jest on wadliwy również z tego powodu ze względu na naruszenie traktatów lub jakichkolwiek przepisów prawa odnoszących się do ich stosowania.
4. Akt ten jest wadliwy ze względu na podobną niezgodność z prawem z powodu naruszenia zasad pewności prawa, stabilności stosunków prawnych i ochrony uzasadnionych oczekiwań, uznanych przez prawo Unii.
5. Akt ten narusza zakaz podwójnego karania, który zakazuje uzyskania za pomocą nowego indywidualnego aktu prawnego tego, czego nie udało się uzyskać wcześniej za pomocą wcześniejszych orzeczeń sądowych, co wiąże się z naruszeniem traktatów lub jakichkolwiek przepisów prawa odnoszących się do ich stosowania.

⁽¹⁾ Decyzja dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Sieci Komunikacyjnych, Treści i Technologii (DG CONNECT) Komisji Europejskiej nakazująca Republice Portugalskiej zapłatę w odniesieniu do okresu od dnia 25 czerwca do dnia 21 sierpnia 2014 r. okresowej kary pieniężnej w wysokości 580 000 EUR nałożonej przez Trybunał w wyroku Komisja/Portugalia (C-76/13, EU: C:2014:2029).

Odwołanie wniesione w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 6 października 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-119/14 FE/Komisja

(Sprawa T-734/15 P)

(2016/C 068/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Simonetti et G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: FE (Luksemburg, Luksemburg)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 6 października 2015 r. w sprawie F-119/14 FE/Komisja;
- oddalenie skargi wniesionej przez FE w sprawie F-119/14 jako bezzasadnej;

- orzeczenie, że każda ze stron pokrywa własne koszty poniesione w niniejszej instancji;
- obciążenie FE kosztami postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący kilku naruszeń prawa popełnionych przez Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP) oraz przeinaczenia dokumentów akt w związku z interpretacją i stosowaniem przez komisję konkursową warunku dopuszczenia w postaci minimalnego doświadczenia zawodowego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa we wnioskach SSP, zgodnie z którymi organ powołujący dopuścił się oczywistego błędu w ocenie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa i kilku naruszeń obowiązku uzasadnienia popełnionych przez SSP w związku z zasądzeniem od Komisji na rzecz skarżącej w pierwszej instancji zapłaty kwoty 10 000 EUR.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2015 r. – The Art Company B & S/OHIM – Manifatture Daddato i Laurora (SHOP ART)

(Sprawa T-735/15)

(2016/C 068/47)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Art Company B & S, SA (Quel, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci L. Sánchez Calderón i J. Villamor Mugerza)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Manifatture Daddato SpA (Barletta, Włochy) i Sabina Laurora (Trani, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Manifatture Daddato SpA i Sabina Laurora

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „SHOP ART” – zgłoszenie nr 12 030 921

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 października 2015 r. w sprawie R 3050/2014-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2015 r. – British Aggregates i in./Komisja**(Sprawa T-741/15)**

(2016/C 068/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: British Aggregates Association (Lanark, Zjednoczone Królestwo), Tinney Quarries Ltd (St. Johnston, Irlandia), MBC Quarries Ltd (Ballybofey, Irlandia), Mac Sand Ltd (Stranorlar, Irlandia) (przedstawiciele: adwokat L. Van den Hende oraz A. White, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2015/1583 z dnia 4 sierpnia 2014 r. opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 25 września 2015 r. w sprawie programu pomocy SA.18859 (11/C) (ex 65/10 NN) wdrożonego przez Zjednoczone Królestwo – Zwolnienie z opłaty za wydobycie kruszywa w Irlandii Północnej (ex N 2/04); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, gdy stwierdziła, iż naruszenie art. 110 TFUE, a tym samym art. 107 TFUE, mogło zostać usunięte z mocą wsteczną, co skutkowałoby przywróceniem zgodności z rynkiem wewnętrznym zwolnienia z opłaty za wydobycie kruszywa w Irlandii Północnej.
2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo w stosunku do zarzutu pierwszego, dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo oraz dopuściła się błędów w ocenie, gdy stwierdziła, że środek naprawczy z mocą wsteczną podjęty przez Zjednoczone Królestwo był zgodny z zasadą skuteczności i z prawem do skutecznego środka prawnego.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja dopuściła się błędów w ocenie, gdy stwierdziła, że zwolnienie z opłaty za wydobycie kruszywa w Irlandii Północnej było zgodne z Wspólnotowymi wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego⁽¹⁾ (Wytyczne z 2008 r. w sprawie pomocy na rzecz środowiska naturalnego) i tym samym z art. 107 ust. 3 lit c) TFUE. W szczególności Komisja dopuściła się błędów w ocenie, gdy stwierdziła, że spełniona została część trzecia kryterium konieczności określonego w wytycznych z 2008 r. w sprawie pomocy na rzecz środowiska naturalnego, dotycząca rozstrzygnięcia kwestii, czy kamieniołomy w Irlandii Północnej nie mogły przerzucać na konsumentów opłaty za wydobycie kruszywa bez istotnego ograniczenia sprzedaży.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja nie dokonała niepodważalnie starannego i bezstronnego zbadania tego, czy środek naprawczy z mocą wsteczną podjęty przez Zjednoczone Królestwo był zgodny z zasadą skuteczności i z prawem do skutecznego środka prawnego oraz tego, czy spełniona została część trzecia kryterium konieczności określonego w wytycznych z 2008 r. w sprawie pomocy na rzecz środowiska naturalnego.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja nie przedstawiła uzasadnienia zgodnie z art. 296 TFUE na temat tego, dlaczego środek naprawczy z mocą wsteczną podjęty przez Zjednoczone Królestwo był zgodny z zasadą skuteczności i z prawem do skutecznego środka prawnego oraz na temat tego, dlaczego spełniona została część trzecia kryterium konieczności określonego w wytycznych z 2008 r. w sprawie pomocy na rzecz środowiska naturalnego.

⁽¹⁾ Wspólnotowe wytyczne dotyczące pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego, Dz.U. 2008 C 82, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – Nausicaa Anadyomène i Banque d'Escompte/EBC**(Sprawa T-749/15)**

(2016/C 068/49)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Nausicaa Anadyomène SAS (Paryż, Francja) i Banque d'Escompte (Paryż) (przedstawiciele: S. Rodrigues i A. Tymen, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;

W rezultacie,

- orzeczenie, że strona pozwana ponosi odpowiedzialności w rozumieniu art. 340 TFUE z uwagi na naruszenia popełnione w ramach polityki pieniężnej EBC w zakresie greckich instrumentów dłużnych;
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za poniesioną szkodę w szacunkowej kwocie 10 901 448,38 EUR na rzecz spółki Nausicaa, z zastrzeżeniem ewentualnej zmiany tej kwoty oraz w kwocie 239 058,84 EUR na rzecz Banque d'Escompte;
- w każdym razie obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na popełnionych przez EBC wystarczająco istotnych naruszeniach. Zarzut ten dzieli się na trzy części:
 - Część pierwsza dotycząca naruszenia zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.
 - Część druga dotycząca naruszenia zasady równego traktowania i zasady niedyskryminacji oraz naruszenia art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
 - Część trzecia dotycząca naruszenia zasady dobrej administracji, naruszenia art. 41 karty oraz naruszenia obowiązku staranności.
2. Zarzut drugi dotyczący szkody poniesionej przez stronę skarżącą oraz związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem EBC a tą szkodą.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – Contact Software/Komisja**(Sprawa T-751/15)**

(2016/C 068/50)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Contact Software GmbH (Brema, Niemcy) (przedstawiciele: J-M. Schultze, S. Pautke i C. Ehlenz, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji C(2015) 7006 final z dnia 9 października 2015 r. w sprawie AT.39846 – CONTACT/Dassault & PTC;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący w drodze niniejszej skargi występuje z żądaniem stwierdzenia nieważności decyzji C(2015) 7006 final z dnia 9 października 2015 r. w sprawie AT.39846 – CONTACT/Dassault & PTC, mocą której oddalono skargę administracyjną złożoną w dniu 18 listopada 2010 r. na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na błędnej definicji rynku właściwego.

Skarżąca utrzymuje, że Komisja dopuściła się naruszeń prawa i popełniła oczywiste błędy w ocenie w ramach swojej wykładni i stosowania art. 102 TFUE, ponieważ nie sprawdziła informacji i argumentów dostarczonych przez skarżącą prowadzących do węższej definicji rynków właściwych, które z jednej strony obejmowałyby rynki właściwe oprogramowania komputerowego w ścisłym tego słowa znaczeniu dla określonych odbiorców „Computer Aided Design” (zwane dalej „CAD”) lub przynajmniej oprogramowania High-End-CAD dla producentów samochodowych i podwykonawców w branży motoryzacyjnej oraz z drugiej strony rynku informacji dotyczących interfejsów do oprogramowania CAD.

2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu art. 102 TFUE

W tym względzie utrzymuje się, że Komisja w sposób oczywisty źle oceniła pozycję dominującą danych przedsiębiorstw, zasadniczo opierając się na błędnej definicji wspomnianych powyżej rynków właściwych.

3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca zarzuca, że oddalenie złożonej przez nią skargi administracyjnej nie zostało dostatecznie uzasadnione.

4. Zarzut czwarty oparty na oczywistym błędzie w ocenie

W drodze zarzutu piątego skarżąca podnosi, że wniosek pozwanej, iż z punktu widzenia interesu wspólnotowego nie zachodzą tutaj dostateczne przesłanki kontynuacji dochodzenia pod kątem ewentualnego naruszenia art. 102 TFUE jest dotkniętym oczywistym błędem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Dz.U. L 123, s.18).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – European Dynamics Luxembourg przeciwko Evropaiki Dynamiki/Komisja

(Sprawa T-752/15)

(2016/C 068/51)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Luksemburg, Luksemburg) i Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci M. Sfyri i Ch. Dede)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej, doręczonej jej pismem z dnia 29 października 2015 r., DIGIT/R/3/SDP/PT 5107460 (2015), w której to decyzji Komisja zaklasyfikowała na szóstym miejscu ofertę strony skarżącej na jedną z trzech odrębnych partii (partię nr 3) w ramach otwartego postępowania przetargowego nr DIGIT/R3/PO/2015/0008 – STIS IV, oznaczonego „Support and consulting services for technical informatics staff IV (STIS IV)”;
- nakazanie Komisji naprawienia szkody poniesionej przez stronę skarżącą wskutek utraty możliwości zaklasyfikowania jej na pierwszym miejscu w odniesieniu do partii nr 1 porozumienia ramowego STIS IV; oraz
- obciążenie Komisji całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem strony skarżącej należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, gdyż zawiera ona niewystarczające uzasadnienie: i) w odniesieniu do oceny oferty technicznej; ii) w odniesieniu do powodów, z jakich oferty finansowe spółek i konsorcjów, którym udzielono zamówienia w wyniku przetargu, nie zostały uznane za anormalnie niskie, a także z powodu naruszenia przez Komisję dokumentów umownych i prawa Unii w zakresie istnienia oczywistych błędów w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – Facebook/OHIM – Brand IP Licensing (lovebook)

(Sprawa T-757/15)

(2016/C 068/52)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Facebook, Inc. (Menlo Park, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci M. Granado Carpenter i M. Polo Carreño)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Brand IP Licensing Ltd (Road Town, Brytyjskie Wyspy Dziewicze)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Brand IP Licensing Ltd

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „lovebook” – zgłoszenie nr 9 926 577

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 września 2015 r. w sprawie R 2028/2014-2

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości w zakresie, w jakim uchylono w niej decyzję Wydziału Sprzeciwów uwzględniającą sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego nr 9 926 577 LOVEBOOK na podstawie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, opierając się na tym, że podobieństwa między oznaczeniami są niewielkie w stosunku do różnic między nimi, a w postrzeganiu właściwego kręgu odbiorców całościowe wrażenie wywierane przez oznaczenia jest takie, iż nie są one podobne, i jest tak, nawet jeśli wcześniejsze znaki towarowe cieszą się wzmocnionym charakterem odróżniającym;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Sądem.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 – EDF Toruń przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA)

(Sprawa T-758/15)

(2016/C 068/53)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: EDF Toruń SA (Toruń, Polska) (przedstawiciel: K. Sienkiewicz, adwokat)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji nr SME(2015)4950 z dnia 3 listopada 2015 r. wydanej przez Europejską Agencję Chemikaliów oraz faktury VAT nr 10054011 z dnia 3 listopada 2015 r., dotyczących nałożenia opłaty administracyjnej za nieprawidłowe wskazanie wielkości przedsiębiorstwa podczas dokonywania zgłoszenia do rejestru REACH;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku mocy obowiązującej zaleceń Komisji z dnia 6 maja 2003 r. dotyczących definicji przedsiębiorstw mikro, małych i średnich (2003/361/WE), i konieczności stosowania przepisów krajowych w tym zakresie;
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia postanowień rozporządzenia Komisji (WE) nr 340/2008 ⁽¹⁾, z uwagi na fakt, iż Agencja nie ma prawa nakładać kar pieniężnych na podmioty dokonujące zgłoszenia do rejestru REACH;
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, poprzez nałożenie opłaty administracyjnej w wysokości rażąco wysokiej w stosunku do nakładu pracy podjętego w związku z ustaleniem prawidłowej wartości przedsiębiorstwa;
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy, poprzez nałożenie opłaty na podstawie decyzji zarządu Europejskiej Agencji Chemikaliów nr 14/2015 podczas gdy nie ma ona mocy obowiązującej;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady równości poprzez różnicowanie wysokości opłat administracyjnych w zależności od wielkości podmiotu, który ma zostać obciążony opłatą, podczas gdy nie ma żadnych argumentów przemawiających za słusznością takiego rozwiązania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 107, str. 6).

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2015 r. – Sogepa/Komisja**(Sprawa T-761/15)**

(2016/C 068/54)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Société wallonne de gestion et de participations (Sogepa) (Liège, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. Lepièce i H. Baeyens)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 3, 4, 5 i 6 decyzji Komisji (UE) 2015/1825 z dnia 31 lipca 2014 r. w sprawie niezgłoszonej pomocy państwa SA.34791 (2013/C) (ex 2012/NN) – Belgia – Pomoc na ratowanie Val Saint-Lambert SA w zakresie, w jakim w decyzji tej nakazano odzyskanie pomocy państwa w kwocie odpowiadającej podwójnej wysokości korzyści gospodarczej, jaką spółka Val Saint-Lambert rzeczywiście odniosła;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia przez Komisję prawa w związku z kwalifikacją korzyści gospodarczej w ramach przyznania pożyczki udzielonej spółce Val Saint-Lambert SA oraz w związku ze zobowiązaniem beneficjenta do zwrotu korzyści gospodarczej w podwójnej wysokości.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2015 r. – Deutsche Lufthansa/Komisja**(Sprawa T-764/15)**

(2016/C 068/55)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Martin-Ehlers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 1 października 2014 r. w sprawie SA.32833 (2011/C) (ex 2011/NN) – Lotnisko Hahn;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- błędy proceduralne z powodu braku dalszych konsultacji ze skarżącą w roku 2014,
- niepełne przedstawienie sprawy, chociaż okoliczności faktyczne były znane pozwanej w chwili wydania zaskarżonej decyzji,

- błędna ocena prawna środków na rzecz rozpatrywanego lotniska w zakresie, w jakim niektóre środki nie zostały zakwalifikowane jako pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, a inne zostały zakwalifikowane jako pomoc państwa zgodna ze wspólnym rynkiem,
- nieuwzględnienie okoliczności, że cała wymieniona w zaskarżonej pomocy na rzecz rozpatrywanego lotniska w rezultacie została przekazana na rzecz Ryanair jako najważniejszego użytkownika tego lotniska.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2015 r. – BelTechExport/Rada

(Sprawa T-765/15)

(2016/C 068/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BelTechExport ZAO (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciele: adwokaci J. Jerņeva i E. Koškins)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) 2015/1948 z dnia 29 października 2015 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 284, s. 62), w zakresie, w jakim rozszerzono w nim na stronę skarżącą stosowanie środków ograniczających, nawet jeśli stosowanie tych środków jest tymczasowo zawieszane,
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/1957 z dnia 29 października 2015 r. zmieniającej decyzję 2012/642/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi (Dz.U. L 284, s. 149), w zakresie, w jakim rozszerzono w niej na stronę skarżącą stosowanie środków ograniczających, nawet jeśli stosowanie tych środków jest tymczasowo zawieszane, oraz
- nakazanie Radzie pokrycie kosztów postępowania poniesionych przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca twierdzi, że w zaskarżonych aktach nie dostarczono odpowiedniego uzasadnienia trwałego umieszczenia jej nazwy w odnośnych załącznikach oraz że Rada naruszyła postanowienia art. 296 akapit drugi TFUE, który nakłada na Radę obowiązek uzasadnienia przyjmowanych przez nią aktów.
2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca podnosi, że zaskarżone akty naruszają prawo do obrony i prawo do rzetelnego procesu, zagwarantowanych w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) oraz art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”), ponieważ zostały przyjęte bez umożliwienia stronie skarżącej skutecznego skorzystania z jej prawa do obrony, a w szczególności prawa do bycia wysłuchanym oraz prawa do skorzystania z procedury pozwalającej jej na skuteczne żądanie usunięcia jej nazwy z wykazu osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające.
3. Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone akty są obarczone oczywistymi błędami w ocenie, ponieważ oparte są na nieprawidłowym założeniu, że strona skarżąca, jako znaczące przedsiębiorstwo białoruskiego sektora produkcji i eksportu broni odnosi korzyści z reżimu Łukaszenki.
4. Czwarty zarzut, w którym strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone akty naruszają podstawowe prawo własności, zagwarantowane w art. 17 karty i w art. 1 protokołu 1 do EKPC, oraz że to naruszenie nie jest oparte na przekonujących dowodach, jest nieuzasadnione i nieproporcjonalne.

SAÐ DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2015 r. – ZZ/Parlament

(Sprawa F-143/15)

(2016/C 068/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat A. Fombaron)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie skarżącego w sprawie uchylenia decyzji o wcześniejszym rozwiązaniu jego umowy o pracę z Parlamentem Europejskim.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 19 sierpnia 2015 r. oddalającej zażalenie złożone na podstawie art. 90 ust. 2 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich;
- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2015 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lutego 2015 r.
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością wydatków i kosztów postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2015 r. – ZZ/Parlament

(Sprawa F-146/15)

(2016/C 068/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu oddalającej wniosek o zamianę sprawozdań z oceny skarżącego, które zostały sporządzone od chwili jego awansu do grupy AD 12 na punkty za osiągnięcia.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 8 kwietnia 2015 r. oddalającej wniosek o zamianę sprawozdań z oceny skarżącego, które zostały sporządzone od chwili jego awansu do grupy AD 12 na punkty za osiągnięcia;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. – ZZ/Parlament**(Sprawa F-147/15)**

(2016/C 068/59)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji o rozwiązaniu umowy ze skarżącą.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 24 lutego 2015 r.;
- W razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej z dnia 9 września 2015 r.;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – ZZ/Komisja**(Sprawa F-149/15)**

(2016/C 068/60)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat L. Levi)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji nakładającej na skarżącego karę w postaci odroczenia awansu na wyższy stopień i zobowiązującej go do naprawienia szkody poniesionej rzekomo przez Unię Europejską oraz żądanie zadośćuczynienia za rzekomo doznaną krzywdę i utratę reputacji.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji CMS 13-005 trójstronnego organu powołującego w zakresie, w jakim przewiduje ona odroczenie awansu na wyższy stopień na okres 18 miesięcy i naprawienie szkody ustalonej w decyzji na 108 596,35 EUR;
- o ile zajdzie potrzeba, stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie skarżącego;
- pomocniczo, obniżenie kary finansowej zawartej w decyzji CMS 13-005;
- zasądzenie od pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę i utratę reputacji po stronie skarżącego, oszacowanych na 20 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

**Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 stycznia 2016 r. – Vermoesen i Herkens/
Komisja****(Sprawa F-108/15) ⁽¹⁾**

(2016/C 068/61)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2015, s. 54.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL